

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. **Θόος Πατησίων ἀριθ. 9.**

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ : Οἱ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετὰ-
φρασίς *Κ, (συνέχεια). — Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, ἰσπανικὸν μυθιστόρημα κατὰ μετάφρασιν Ἀγγ. Φραβασίλη, (συνέχεια). —
Σοφίας Κραπότκιν : Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 4237, (συνεχ.).

ΕΠΙΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προκληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Ὁ Ροβέρτος ἤκουσε τὸν θόρυβον τῆς ἀ-
μάξης, τῆς κομιζούσης τὸ πένθιμον ἐκείνου
φορτεῖον, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ θερμοκῆ-
πιον διὰ τῆς αὐτῆς οδοῦ. Ἐκεῖ ἔστη πα-
ρατηρῶν τὴν θέσιν ἔνθα πρὸ ὀλίγου ἡ
Ἑλένη ἐξέπνευσε καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους ἠ-
νόησεν ἐκ τῆς σιωπῆς, ἥτις βαθμηδὸν ἐ-
πεκράτει, ὅτι αἱ αἰθουσαι ἐκewάθησαν,
τὰς διέσχισε πάσας κατὰ μῆκος ἀναζη-
τῶν διὰ τοῦ βλέμματός τὴν πριγκιπέσ-
σαν.

Τὴν εὔρεν ἐπὶ τέλους μόνην ἐν μικρᾷ
αἰθούσῃ, ἥς τὰ πολύφωτα ἦσαν πτον εἰ-
σέτι.

Ἐφαινότο βεβουθισμένη εἰς βαθυτάτας
σκέψεις.

Ἐκάθητο ἐπὶ μικρᾷς μελανῆς τραπέ-
ζης, στηριζομένης ἐπὶ μονοποδίου παρι-
στῶντος λέοντα, καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἐστή-
ριζε τὸ μέτωπον αὐτῆς.

Εἰς τὸν θόρυβον τῶν βημάτων ἤγειρε
τὴν κεφαλὴν.

Ἀνεγνώρισε τὸν κόμητα καὶ οἱ ὀφθαλ-
μοὶ τῆς ἐξηग्रιώθησαν.

Προφανῶς ἦτο ἐχθρὸς ὁ πλησιαζὼν
αὐτήν· θὰ συνήπτετο πάλιν καὶ ἐλάμβανε
τὰ μέτρα τῆς.

— Εἰσθε σεῖς, κύριε δὲ Σουβραί, τῷ
εἶπε διὰ τόνου προκλητικῶ.

— Μάλιστα, πριγκιπέσσα.

— Τί θέλετε;

— Ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ὁμιλήσω.

— Εἰς τοιαύτην ὥραν!

— Πρόκειται περὶ ζητήματος, ὅπερ
σὰς ἐνδιαφέρει.

— Δὲν γνωρίζω τοιοῦτόν τι.

— Σὰς βεβαίω, πριγκιπέσσα, ὅτι θὰ
εὐχαριστηθῆτε ἂν μὲ ἀκούσητε.

— Νομίζετε;

— Σὰς γνωστοποιῶ μόνον ὅτι, ὅτι
πρόκειται νὰ σὰς εἶπω ἀπαιτεῖ μέγιστην
ἐχεμύθειαν...

— Μὲ περιπλέκετε, τῇ ἀληθείᾳ!

— Πρὸς τὸ συμφέρον ὑμῶν, πριγκι-
πέσσα.

— Ὡ! ὡς πρὸς τὰ συμφέροντά μου,
ἀναλαμβάνω τὴν φροντίδα τῶν μόνῃ.

— Τοῦ μὲ νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι ἡ ὑ-
ποστήριξις μου θὰ σὰς ὠφελήσῃ.

— Ἔστω, εἶπεν ἐκείνη ἐγειρομένη,
ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἀκολουθήσατέ με.

Οἱ ὑπηρεταὶ ἔσβυνον τὰ φῶτα τῶν αἰ-
θουσῶν.

Ἡ Πολωνίς διήλθε, προηγουμένου τοῦ
Σουβραί, εὐρύχωρον διάδρομον καὶ φθᾶσα
εἰς τὸ κυανῶν καλλυντήριον, ἤνοιξε τὴν
θύραν.

Ἡ Βοεμὴ τὴν ἐπερίμενεν ἐκεῖ, καθη-
μένη ἐπὶ μεγίστου δέρματος ἀρκτου.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ βραδύναντος ἐκείνου
συντρόφου, ὅστις ἠκολούθει τὴν κυρίαν
τῆς, ἐφάνη ἐκπλαγεῖσα.

Ἄλλ' ἡ πριγκιπέσσα τῇ εἶπεν ἡρέμα :

— Πήγαινε, Μίσκα, ἀφησέ μας.

Ἡ Βοεμὴ ὕψωσε παραπέτασμά τι καὶ
ἠφανίσθη πρὸ τοῦ εἰσερχομένου κόμη-
τος.

— Καὶ ἤδη, εἶπεν ἡ πριγκιπέσσα ἐξα-
πλουμένη ναχελῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου
τῆς, ἀφοῦ ἔδειξεν ἔδραν τῷ κόμητι, ὁμι-
λήσατε, σὰς ἀκούω.

Σιγῇ ἐβασίλευεν εἰς τὸ μέγαρον ἐκεῖνο,
ἐν ᾧ ὁ ἀρμονικὸς θόρυβος τῆς ἑορτῆς, πρὸ
ὀλίγου ἔτι, ἔφθανεν εἰς τὸ κατακόρυφον.

Καὶ αὐτὴ ἡ ὁδὸς ἦτο ἤδη ἔρημος καὶ
σιωπηλή.

Λυχνοστάτης ἐκ ροδοξύλου ἐφώτιζε διὰ
τῶν πέντε αὐτοῦ κηρίων τὸ καλλυντήριον
ἐκεῖνο, ἐν ᾧ σκηνὴ ὁμοίᾳ πρὸς τὴν τοῦ
ἀνακριτοῦ ἐξετάζοντος ἔνοχον, ἔμελλε
νὰ λάβῃ χώραν.

Ἡ πριγκιπέσσα, γυμνοὺς ἔχουσα τοὺς
ὤμους, τοὺς λευκοὺς ὡς τὸ κρῖνον, δια-
γγραφομένου ζωηρότερον ἐπὶ τοῦ κυανῶ
ἀνακρόκου τῆς ἐσθῆτός τῆς, τοὺς βραχί-
ονας γυμνοὺς καὶ τὸν κύκλιον λαιμὸν πε-
ριβεβλημένον διὰ περιδεραιοῦ ἐξ ἀδαμάν-
των καὶ σαπφείρων, ἐστρέφετο κατὰ τὸ

ἡμισυ, λαβοῦσα στάσιν ἀμυντικὴν πρὸς τὸν
ὑποπτον αὐτὸν ἐπισκέπτην.

Ἄλλως τε ὁ Σουβραί τὴν ἐξήταξε πει-
ρώμενος νὰ μαντεύσῃ τοὺς σκοποὺς καὶ
τὰ αἰσθήματα τῆς σφιγκὸς ἐκείνης,
παρὰ τῆς ὁποίας ἐπεθύμει ν' ἀποσπάσῃ
τὸ μυστικόν τῆς.

— Περιμένω, κύριε, εἶπεν ἐκείνη, σπεύ-
δουσα νὰ δώσῃ πέρας εἰς ἐξετάσεις, αἵτι-
νες τὴν ἐστενοχώρουν.

— Θεέ μου, πριγκιπέσσα, ὑπέλαβεν ὁ
κόμης δι' ἡρέμου, σχεδὸν γλυκείας, φω-
νῆς, πρὸς μέγιστον θαυμασμόν τῆς Πο-
λωνίδος, σὰς ζητῶ συγγνώμην. Ὅ,τι θὰ
σὰς εἶπω εἶναι τόσῳ σοβαρόν, ὥστε ζητῶ
φράσεις καταλλήλους ὅπως ἐκφρασθῶ
καί, τῇ ἀληθείᾳ, ὁμολογῶ ὅτι δυσκολεύο-
μαι νὰ εὔρω.

— Σὰς ἀπαλλάττω πάσης ἐθιμοτυπί-
ας. Εἰς τὴν πατρίδα μου ἐκφράζονται
ὅπως δύναται. Τὸ σπουδαῖον εἶναι νὰ
καθίσταται τις καταληπτὸς. Μὴ στενο-
χωρεῖσθε λοιπὸν· εἶπατε ὅ,τι βαρύνει τὴν
καρδίαν σας.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς Πολωνίδος, ἦτο
οἰκεῖος ἐνταυτῷ καὶ ἀγέρωχος, περιφρονη-
τικὸς μάλιστα, οὐχὶ διὰ τὸν Σουβραί,
ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπειλήν, ἣν ἠσθάνετο πλα-
νωμένην εἰς τὰ χεῖλη του.

Θὰ ἦτο βεβαίως ἀσφαλὴς περὶ τοῦ
μυστικοῦ καὶ τῆς ἀτιμωρησίας τῆς!

— Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Σουβραί,
ἰδοὺ διατί εὐρίσκομαι ἐδῶ. Τὴν ἐσπέραν
ταύτην ἐξετελέσθη φόνος εἰς τὸ μέγαρον
τοῦτο.

— Εἰς τὸ μέγαρόν μου!

— Μάλιστα, εἰς τὸ μέγαρον ὑμῶν, πριγκι-
πέσσα.

— Φόνος, εἶπεν ἐκείνη, προσποιουμένη
ἐκπληξιν.

— Δολοφονία, ἂν προτιμᾶτε τοῦτο,
δηλητηρίασι!

— Ἐννοῶ. Ὁ ἰατρός Δουράνδος σὰς
τὸ ἐβεβαίωσεν;

— Ἴσως.

Ἡ Βάνδα ἐμειδίασεν εἰρωνικῶς.

— Ὁ κύριος Δουράνδος εἶναι ἰατρός, εἶ-
πεν. Ἄλλ' οἱ ἰατροὶ ἀπατῶνται. Τοῦτο
εἶναι τόσῳ ἀληθές, ὅσῳ ἀδύνατον νὰ εὔρω

τις δύο ἰατροὺς συμφωνοῦντας, πρὸ πάντων ἂν χαίρωσι φήμη, ἂν εἶναι πολυμαθέστατοι ἢ μέλη τοῦ Ἰνστιτούτου. Οὐδέποτε παρετηρήθη τοιοῦτόν τι.

— Συγχωρήσατέ με, πριγκιπέσσα, ἄς μὴ συζητῶμεν περὶ τούτου. Δὲν ἀπόκειται εἰς ἐμὲ νὰ ἐπιδείξω εἰς τὴν δικαιοσύνην, ὅτι ἡ κυρία δὲ Τανναί ὑπῆρξε θῦμα ἀποτροπαίου ἐγκλήματος καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν καταδίκην τῶν ἐνόχων. Πιστεύω μάλιστα ὅτι δὲν θὰ δυνηθῶ ν' ἀποδείξω τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος γεγονός. Ὡς βλέπετε εἶμαι ἐιλικρινής. Ἄλλως τε, ἂν ἐγκαλέσω τοὺς πρωταιτίους τῆς μουσαρᾶς ταύτης ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ καουρ-γιοδικείου θὰ ἀτιμασθῶ καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, διότι ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί εἶναι στενὸς συγγενής μου.

— Τὸν κατηγορεῖτε ;

— Ἐλπίζω ὅτι τὴν κατηγορίαν ταύτην θὰ ἀπαγγεῖλητε ὑμεῖς αὐτὴ διὰ τοῦ στόματός σας. Ἦδη, δὲν θέλω ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί νὰ καταδικασθῇ, διότι τὸ αἶσχος τῆς ἀτιμίας ταύτης θὰ κηλιδώσῃ τὴν οἰκογένειάν του.

— Ἄλλὰ τότε τί θέλετε ;

— Ἐὰν ὁ μαρκήσιος, ὡς εἶμαι σχεδὸν βέβαιος, εἶναι ὁ πραγματικὸς ἔνοχος, θὰ ἀναλάβω ὁ ἴδιος τὴν τιμωρίαν αὐτοῦ.

— Ὡς προκλήσετε τὸν κύριον δὲ Τανναί εἰς μονομαχίαν ;

— Ὅχι, πριγκιπέσσα. Δὲν μονομαχεῖ τις μεθ' ἐνὸς δολοφόνου, ἐνὸς δηλητηριαστοῦ.

— Τότε λοιπὸν τί κάμνει ;

— Τὸν φονεῖ.

— Καὶ πῶς θὰ τὸ κατορθώσητε ;

— Τὸ ἄγνωσθ. Ὡς σκεφθῶ περὶ τούτου.

Πρὸς τὸ παρὸν μοι ἀναγκαστὶ μία ἀπόδειξις.

— Τοῦ κατὰ φαντασίαν ἐγκλήματος ;

— Ὅχι· τοῦ ἀναμφισβητήτου, τοῦ πραγματικοῦ.

— Τὸ πιστεύετε ;

— Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου.

— Εἴσθε, τῇ ἀληθείᾳ, παράδοξος.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀμφοτέρω συνδιελέγοντο χαμηλοφώνως, οἰκειῶς, καὶ μόνον ἐμπαικτικὸν πῶς ὕφος παρετηρεῖτο ἐν τοῖς λόγοις τῆς ξένης.

Τὸ ἐξαιτίας ὠραιότητος ἐκκρεμές, μοναδικὸν ὑπόδειγμα συμπλέγματος ἐξ ὀρειχάλκου παριστῶντος τὸν ἔρωτα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του, ἐσήμανε τὴν πέμπτην τῆς πρωίας ὥραν.

— Κύριε δὲ Σουβραί, εἶπεν ἡ Πολωνίς ἐγειρομένη, ἡ ἀστειότης αὐτῆ διήρκεσε πολὺ καὶ καιρὸς νὰ ἀποχωρισθῶμεν.

— Δὲν πρόκειται περὶ ἀστειότητος, πριγκιπέσσα, καὶ θὰ πεισθῆτε ἀμέσως περὶ τούτου.

— Τότε σπεύσατε, διότι κινδυνεύω ν' ἀποκοιμηθῶ.

— Τολμῶ νὰ ἐλπίσω ὅτι ἡ προσοχὴ σας εἶναι ἀγρυπνος. Ἀφήσατέ με νὰ σᾶς ἐκθέσω κατὰ πρῶτον πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα.

— Ἀνάγκη νὰ ὑποκύψω. ἐμπρὸς λοιπὸν, εἶπεν ἐκείνη ὑποτασσομένη.

— Πρόκειται νὰ νυμφευθῆτε τὸν κύριον δὲ Τανναί, ἢ τοῦλάχιστον σᾶς τὸ ὑπεσχέθη. Εἶναι ἀληθές ;

— Πιθανόν, ἐξακολουθήσατε.

— Ὁ κύριος δὲ Τανναί ἦλθε νὰ σᾶς εἰδοποιήσῃ, λαμβάνων πᾶσαν πλαστὴν προφύλαξιν, ὅτι ὁ ἰατρός ὑπέσχετο νὰ θεραπεύσῃ τὴν δυστυχή, ἥτις σᾶς ἦτο πρόσκομμα.

— Εἴσθε θαυμάσιος.

— Τότε ἰδέα τις ἐγεννήθη ἐν τῷ πνεύματί σας, ἡ ἰδέα τοῦ ν' ἀντιταχθῆτε εἰς τὴν ἀνάρρωσιν τῆς νομίμου συζύγου, ἥτις κατεῖχε θέσιν, ἣν ἐποφθαλμιᾶτε. Ὡς τὴν ἀφίνατε ἴσως ν' ἀποθάνῃ ἐν εἰρήνῃ. Ἄλλὰ νὰ ζήσῃ ! τούτο ἦτο ἀνυπόφορον !

— Εἶναι πολὺ λογικόν.

— Ὁ πριγκιπὴ Καβαλί ἀπέθανεν ἐπίσης αἰφνιδίως καὶ τὸ γεγονός εἶναι ἀρκούντως πρόσφατον, ὥστε νὰ μὴ λησμονηθῇ. Τὸ τέλος αὐτοῦ ὁμοιάζει κατὰ πολὺ μὲ τὸ τῆς μαρκησίας.

— Ὡ ! κατὰ ἓν μόνον. Ὅτι ἀγνοοῦσι τὴν ἀφορμὴν τοῦ θανάτου ἀμφοτέρων ἰδοῦ τὸ πᾶν, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα οὐδέποτε θὰ τὴν μάθουν.

— Βεβαίως, ἂν ἐξακολουθῆτε σιωπῶσα.

— Ὡς ἦτο παράδοξον, ὁμολογήσατέ το, ἐὰν κατηγοροῦν ἐμαυτήν.

— Δὲν θὰ καταγγεῖλητε ἐαυτήν, βεβαίως, ἀλλὰ θὰ ἐμπιστευθῆτε τοῦτο εἰς ἐμὲ ἰδιαιτέρως.

— Εἰξεύρετε ὅτι καταχρᾶσθε τῆς ὑπομονῆς μου.

— Ὅχι· διότι τιμωρῶν τὸν ἀληθῆ ἔνοχον τοῦ θανάτου τῆς κυρίας δὲ Τανναί, θὰ ἐκδικήσω καὶ ὑμᾶς.

— Κατὰ τίνας ;

— Κατ' ἀνθρώπου, ὅστις σᾶς ἀπατᾷ ἀναξίως, ἡμεῖς δὲ εἶχατε τὴν παραπροσύνῃν ν' ἀγαπᾶτε ἐμμανῶς· κατ' ἀνθρώπου, διὰ τὸν ὅποιον καθίλασθε, ἐν τῇ τυφλότητι τοῦ πάθους σας, μέχρις ἐγκλήματος· κατ' ἀνθρώπου, ὅστις ἐψεύσθη πρὸς ὑμᾶς, ὑποσχεθείς ὅτι θὰ σᾶς νυμφευθῇ, ὅστις καὶ κατεχρᾶσθη τῆς εὐπιστίας σας, ὀρκισθείς ὅτι σᾶς λατρεύει καὶ ὅτι θὰ προσφέρῃ πρὸς ὑμᾶς τὸ ὄνομα του καὶ τῆς νεκρᾶς τῆς θέσιν· διότι αὕτη ἐδόθη ἤδη εἰς ἄλλην.

— Τί λέγετε ;

— Ὅτι ἐφρονέσατε τὴν Ἑλένην δὲ Ροσεβιέλ, ὅπως ὁ κύριος δὲ Τανναί γενόμενος ἐλεύθερος, δυνηθῆ νὰ νυμφευθῇ γυναῖκα, ἥς ἐμμανῶς ἐράσται, ὅπως ὑμεῖς ἐράσθε αὐτοῦ, ἣν ἐπεθύμησεν ἐρωμένην, ἀφοῦ τὴν ἐβίασεν, ἥτις τὸν ἀπώθει, καὶ ὅπως παραδοθῆ αὐτῷ, ἀπαιτεῖ ὥστε ἀπὸ κόρη τοῦ λαοῦ, ὡς εἶναι, ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί νὰ τὴν ὑψώσῃ μέχρις αὐτοῦ, νομιμοποιῶν τὸ παιδίον τὸ ἐκ τῆς ἀτίμου ἐκείνης ἐκβιάσεως γεννηθέν.

— Ἄ ! ἐφώνησεν ἡ πριγκιπέσσα ἐγειρομένη, ψεύδεσθε, κύριε δὲ Σουβραί, ὅ, τι λέγετε δὲν εἶναι ἀληθές, εἶναι ἀδύνατον.

Ὁ κόμης οὐδόλως ἐταράχθη.

— Ὡς λυπηθῆτε ταχέως διὰ τοὺς λόγους σας. Τίποτε δὲν ἰσχυρίζομαι τὸ ὁποῖον νὰ μὴ δύναμαι ν' ἀποδείξω.

— Δώσατέ μου τὴν ἀπόδειξιν ταύτην.

— Καὶ πρὸς ἀνταπόδοσιν θὰ μὲ ὑπακούσητε ;

— Νὰ σᾶς ὑπακούσω ;.. εἰς τί ;...

— Δίδουσα καὶ ὑμεῖς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ τελεσθέντος ἐγκλήματος.

— Δηλαδὴ ν' ἀπολεσθῶ.

— Ἄ ! λοιπὸν τὸ ὁμολογεῖτε ;

— Μοι ἐστήσατε παγίδα !

— Ὅχι, πριγκιπέσσα, εἴσθε γυνὴ καὶ ἤθελον ἐρυθριάσει νὰ μεταχειρισθῶ ψεύδος, ὅπως σᾶς καταλάβω ἀπροόπτως. Σᾶς λυποῦμαι, διότι ἐδώσατε χεῖρα βοηθείας εἰς τοιαύτην μουσαρὰν πρᾶξιν, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ μάθω τὴν χεῖρα, ἥτις ἔρριψε τὸ δηλητήριο, ἀλλὰ τὸν βραχίονα ὅστις τὴν ὥθησε. Ὡς σιωπήσω. Ἄλλως τε, δὲ διατὶ νὰ προδώσω μυστικὸν ἀτιμάζων τὴν οἰκογένειάν μου ; Ἦ τιμὴ τῆς οἰκογενείας μου μοῦ κλείει τὸ στόμα. Ἄλλ' ἐπέβαλα εἰς ἑαυτὸν ἓνα σκοπὸν. Νὰ συντρίψω τὸν ἀπαίσιον ἄνθρωπον, ὅστις μᾶς ἔβλαψε τόσον. Ὡς ὑποστῆ τὴν τιμωρίαν τοῦ Ταλιόν. Ἐφόνευσε, θὰ τὸν φονεύσω ἢ θ' ἀποθάνω. Ἄλλὰ δὲν θὰ ἐνεργήσω τυφλῶς. Δικαστὴς ὢν, πρέπει νὰ κτυπήσω ἀσφαλῶς. Παραδόσατέ μοι τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐγκλήματός του, καὶ σᾶς παραδίδω τὴν ἀπόδειξιν τῆς προδοσίας του.

— Ἔστω, εἶπεν ἐκείνη, δέχομαι.

Ὁ κόμης ἔλαβε τὸν φακέλλον τῶν πρὸς τὴν Σολάνζην ἐπιστολῶν καὶ τῇ ἔδωσε μίαν ἐξ αὐτῶν.

— Γνωρίζετε τὸν γραφικὸν του χαρακτῆρα ; τὴν ἠρώτησε.

— Μάλιστα.

— Εἶναι γεγραμμένη διὰ τῆς χειρὸς του ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ;

— Μάλιστα.

— Ἀναγνώσατε.

Μετ' ἀληθοῦς καταπλήξεως, καὶ αὐξούσης ὀργῆς ἡ Πολωνίς διέτρεξε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην.

Ἐν αὐτῇ ὁ μαρκήσιος ἐξέφραζε διὰ φράσεων ἐνθέρμων, τὸ πῦρ τοῦ ἀκωρόστου πάθους του, καὶ συρόμενος πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Σολάνζης, τὴν καθικέτευε ταπεινῶς. Πᾶσαν ἄλλην γυναῖκα ἐκήρυσσε κατωτέρα αὐτῆς καὶ πρὸς χάριν τῆς τὰς ἐθυσίαζε πάσας. Ἐλεγεν ὅτι δι' αὐτὸν μόνη αὕτη ὑπῆρχεν, ὅτι αἱ ἐρωμένα, ἄς μέχρι τοῦδε εἶχε, δὲν ἦσαν ἢ ἀντικείμενα ἐφημέρου ἰδιοτροπίας καὶ ἀναψυχῆς, ἀτινα ἐβαρύνθη καὶ δὲν τῷ προὔξενον πλέον εἰμὴ αἰσθημα κοπώσεως, ἀηδίας καὶ ἀνίας.

— Τὰς ἄλλας, τὰς ἄλλας, ἐκράυγαζεν ἡ Βάνδα, ἐξαφθεῖσα ὑπὸ τῆς θλίψεως, τῶν διαψευθεισῶν ἐλπίδων καὶ τῆς ὀργῆς.

Ὁ κόμης τῇ ἐνεχείρισε πάσας ἀλληλοδιαδόχως.

Ἐν ταῖς τελευταίαις ὁ Ὀλιβιέρους ἐξέφραζε τὴν ἐλπίδα προσεχοῦς ἀπελευθερώσεώς του.

Δὲν δύναται τις νὰ ἐκφράσῃ τὸν βαθμὸν τοῦ ἐρεθισμοῦ, ὅστις κατέλαβε τὴν Πολωνίδα. Λέαινα, ἥς ἀφαιροῦσι τοὺς σκύμνους, δὲν θὰ ἐξήπτετο περισσότερο.

— Τὰς ἄλλας, τὰς ἄλλας, ἐκράυγαζεν ἡ Βάνδα, ἐξαφθεῖσα ὑπὸ τῆς θλίψεως, τῶν διαψευθεισῶν ἐλπίδων καὶ τῆς ὀργῆς.

Ὁ κόμης τῇ ἐνεχείρισε πάσας ἀλληλοδιαδόχως.

Ἐν ταῖς τελευταίαις ὁ Ὀλιβιέρους ἐξέφραζε τὴν ἐλπίδα προσεχοῦς ἀπελευθερώσεώς του.

Δὲν δύναται τις νὰ ἐκφράσῃ τὸν βαθμὸν τοῦ ἐρεθισμοῦ, ὅστις κατέλαβε τὴν Πολωνίδα. Λέαινα, ἥς ἀφαιροῦσι τοὺς σκύμνους, δὲν θὰ ἐξήπτετο περισσότερο.

— Τὰς ἄλλας, τὰς ἄλλας, ἐκράυγαζεν ἡ Βάνδα, ἐξαφθεῖσα ὑπὸ τῆς θλίψεως, τῶν διαψευθεισῶν ἐλπίδων καὶ τῆς ὀργῆς.

Ὁ κόμης τῇ ἐνεχείρισε πάσας ἀλληλοδιαδόχως.

Ἐν ταῖς τελευταίαις ὁ Ὀλιβιέρους ἐξέφραζε τὴν ἐλπίδα προσεχοῦς ἀπελευθερώσεώς του.

Δὲν δύναται τις νὰ ἐκφράσῃ τὸν βαθμὸν τοῦ ἐρεθισμοῦ, ὅστις κατέλαβε τὴν Πολωνίδα. Λέαινα, ἥς ἀφαιροῦσι τοὺς σκύμνους, δὲν θὰ ἐξήπτετο περισσότερο.

— Ὁ ἄθλιος, ἐπιθύριζε, παρατηροῦσα ἀπενῶς τὰς ἀπαισίας ἐκείνας ἐπιστολάς, μὲ ὄμμα πλήρες φλογός, χολῆς καὶ λύσσης. Καὶ χθὲς ἀκόμη ἦτο ἐδῶ εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν, εἰς τὰ γόνάτά μου, καὶ μοὶ ὄραζέτο αἰώνιον ἔρωτα! Ἐχετε δίκαιον. Εἶναι ἀνανδρος, ἄθλιος. Ἐψεῦδετο. Ἡ πράξις αὐτῆ εἶναι χαμερπῆς καὶ οὐτιδανή! Πόσον ἀξίον καταφρονήσεως εἶναι τὸ ψεῦδος αὐτό. Ἄλλ' ὀμνύω εἰς τὸν Θεὸν ὅτι θὰ ἐκδικηθῶ!

Ἦνοιξε σύρτην καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ μικρὸν κομψὸν χαρτοφυλάκιον, ὅπερ ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς ἡμέραν τινα παρὰ τῆ Φελισίδι καὶ τὸ ἐξεφύλισε διὰ πυρετώδους χειρός, διαθρύπτουσα τὸν λεῖον χάρτην.

— Ἴδου, εἶπε. Τὸ εἶχον προκισθανθῆ. Ἄλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ πιστεύσω. Ἴδου τὸ μυστήριον τῶν συνεχῶν ἐπισκέψεων αὐτοῦ ἐν τῇ ὁδοῦ Εἰρήνης.

Ἀνέγνωσε τὴν σημείωσιν, ἣν εἶχε γράψει καὶ διὰ τοῦ δακτύλου ἐδείκνυεν αὐτὴν τῷ κόμητι δὲ Σουβραί.

— Σολάνζη Φαρζεάς. Τὴν γνωρίζω εἶναι ἡ ὠραία ἐκείνη κόρη, τὴν ὁποίαν καθ' ἑκάστην μετέβαινε νὰ βλέπῃ. Ναί! εἶναι ὠραία, χριστάτη. Τὸ παρετήρησα! Πάντες τὴν ἐθαύμαζον καὶ αὐταὶ αἱ γυναῖκες, αἱ ζηλοτυποῦσαι ἢ μία τὴν ἄλλην. Ἄ! τὴν ἀγαπᾷ! Τὴν ἀγαπᾷ! Θέλει λοιπὸν νὰ τὴν νυμφευθῆ καὶ νὰ τὴν κάμῃ μαρκησίαν! Ἄ! χάριν αὐτῆς μὲ ἠπάτα, μ' ἐγκαταλίπει, ἀφοῦ μὲ ὤθησεν εἰς τὴν δολοφονίαν ἐκείνην, ναί, διότι εἶναι ἀληθές, ὅπως θαύσῃ τὰ δεσμὰ του! Ἐγὼ, ἐγὼ ἔπραξα τὰ πάντα! Καὶ θὰ νυμφευθῆ ἐκείνην! Ἐμπρὸς λοιπόν. Μετ' ὀλίγον θὰ ἦναι καὶ αὐτὴ λευκὴ καὶ ψυχρὰ ὡς ἡ ἄλλη καὶ θὰ κτακλιθῆ, ὄχι εἰς τὴν νυμφικὴν τῆς κλίνην, ἀλλ' εἰς τὸν τάφον, εἰς στενὸν τινα λάκκον!

Ἦτο φοβερὰ ἐν τῇ ἐξάψει τῆς μανίας τῆς. Δὲν ἦτο πλέον ἡ ἀξιολάτρευτος γυνή, ἡ ἀληθῶς θαυμασία, μὲ τὰς πολλὰς χάριτας, μὲ τὴν εὐστροφίαν καὶ τὴν χρυσοῦν τῆς κόμην! Ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ὀργῆς, τῆς λύσσης, τοῦ μίσους! Ἀληθῆς Μαινάς, Γοργόνη, πρὸ τῆς ὁποίας ἔμενέ τις ἀπολελιθωμένος.

Ὁ Σουβραὶ ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ ὁ χεῖμαρος ἐκεῖνος τῶν ἀπειλῶν καὶ ἀνέμενε τὴν στιγμὴν τῆς κατευνασσεως διπλῶν τὰς ἐπιστολάς καὶ θέτων αὐτὰς εἰς τὸν κόλπον του.

Ἡ στιγμὴ ἐκείνη δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ.

— Ἄ! ὁ ἄθλιος, ἐπιθύρισεν ἡ Βάνδα ριπτομένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Ἐμέ, ἦ τις τὸν ἠγάπων τόσο! ἦ τις θὰ ἐθυσίαζα δι' αὐτὸν τὰ πάντα, τὴν περιουσίαν μου, τὴν τιμὴν μου; Δὲν δύναται τις νὰ λάβῃ ἰδέαν τῶν θυσιῶν γυναικὸς ἀγαπώσης, ὡς ἐγὼ ἤθελον κατοικήσει εὐχαρίστως καλύβην ἢ καὶ σκηνὴν βοσκῶν, ἐν τῷ ἀπῆτει, ἢ ἂν διὰ τῆς θυσίας ταύτης δὲν θὰ ἀπεχωρίζομαι αὐτοῦ. Θὰ ἔκοπτον τὴν κόμην μου, τὴν ὠραίαν αὐτὴν κόμην, δι' ἣν τόσο ἐκαυχώμην! θὰ διέσχίζα τὸ δῆμα μου, ἢ θὰ ἐτρεφόμην μὲ ρίζας τῆς γῆς

ὡς οἱ ἄθλιοι τῆς πατρίδος μου, καὶ θὰ εἰργαζόμην τὴν γῆν ὡς κτήνος, ὅπως τὸν συντηρήσω, ἐὰν ἦτο πένης. Τί μωρὰ! τί μωρὰ ὅπου ἤμην!

Οὐδ' ἐν δάκρυ ἔρρευσε τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς καὶ ὄμως παρετήρει τις καλῶς ὅτι ἔπασχε φρικωδῶς. Ἡ ζωὴ αὐτῆς κατέρρεεν ἐκ τῆς τοιαύτης ἀπογοητεύσεως.

— Ἐπεθύμουν νὰ ἀμφέβαλλα ἔτι, ἐπανέλαβε, τόσῳ ἤμην προσκεκολλημένη πρὸς αὐτόν! ἀλλὰ, τῇ ἀληθείᾳ, ὄχι, πρέπει νὰ ἦναι τις τυφλός!

Καὶ στραφεῖσα ἀποτόμως πρὸς τὸν κόμητα:

— Μοὶ εἶπατε ὅτι θὰ μὲ βοηθήσητε ὅπως τὸν τιμωρήσωμεν; ἀνέκραξεν.

— Ναί, τὸν πράγματι ἔνοχον.

— Τὸν ἔνοχον καὶ τὴν ἄλλην δι' αὐτῆς πρέπει νὰ τὸν τιμωρήσωμεν, πρέπει ἐξ αὐτῆς νὰ ὑποφέρῃ νὰ κτυπήσωμεν τὴν Σολάνζην Φαρζεάς.

— Τούναντίον, αὐτῆς πρέπει νὰ φεισθῶμεν, πριγκιπέσσα.

— Οὐδέποτε! καὶ τοὺς δύο! καὶ μάλιστα ἐκείνην πρὸ αὐτοῦ.

— Τὴν ἀποστρέφεσθε, ἐπειδὴ φρονεῖτε ὅτι ἀγαπᾷ τὸν ἐραστὴν σας!

— Καὶ δὲν θέλω νὰ τὸν νυμφευθῆ. Μάλιστα.

— Καὶ ἂν σὰς ἀποδείξω ὅτι μισεῖ τὸν μαρκησίον πλειότερον ὑμῶν;

— Δὲν εἶναι δυνατόν!

— Καὶ ὅτι τῇ βοηθεῖα αὐτῆς θὰ κτυπήσωμεν ἀσφαλέστερον τὸν ἄνθρωπον, ὅστις σὰς ἐνέπαϊζε.

— Τί λέγετε;

— Ἀκούσατέ με.

Καὶ ὁ Σουβραὶ διηγήθη τὰ κατὰ τὴν Σολάνζην, χωρὶς οὐδὲν νὰ παραλείψῃ τὰς θέσεις, τὰς χρονολογίας, τὰς περιστάσεις, τὰ πάντα! τέλος τῇ ἀνέφερε περὶ τοῦ Ρωμαίου Τρεμόρ καὶ τοῦ παιδίου, τοῦ ἐν Κορμέλι ἀνατρεφομένου.

Ἡ θανασίμως πληγεῖσα φιλοτιμία τῆς Βάνδας καταθετραυμένη ὑπὸ τῶν ἀποκαλύψεων τούτων, ὑπεχώρησεν ἐν τέλει.

Οὕτως, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἐθέσσει τὴν ἰδίαν τῆς ζωὴν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν περιουσίαν τῆς, ἐδολοφόνησε τὸν εὐεργέτην αὐτῆς, ἐν κτηνικῶν, τὸν σύζυγόν τῆς, διακαῶς ἐρασθέντα αὐτῆς, καὶ τόσῳ γενναῖον, ὥστε νὰ τῇ δωρήσῃ τὴν ἀπειρον περιουσίαν του, τὰ ἀριστουργήματα τῆς τέχνης, καὶ νὰ τὴν καταστήσῃ πριγκιπέσσα, δίδων αὐτῇ τὸ ὄνομά του, ἐν τῶν εὐγενεστέρων τῆς Ἰταλίας, τῆς κλασσικῆς ταύτης καὶ κυριαρχοῦ χώρας ὁ ἄνθρωπος δι' ὃν ἐδολοφόνησεν ἐν πλάσμα ἰσαγγελον, οὐδὲν ἄλλο διαπραξάν ἐγκλημα ἢ ὅτι ἔζη μεμονωμένον ἐντὸς τοῦ οἴκου του, τὰς θλίψεις του μόνος ἔχον σύντροφον ὁ ἄνθρωπος, τέλος, χάριν τοῦ ὁποίου ἤθελε διέλθῃ διὰ βορβόρου καὶ αἵματος, οὐδέποτε τὴν εἶχεν ἀγαπήσει. Καὶ προὔτιμα αὐτῆς τὴν Σολάνζην! χωρικὴν πτωχὴν, ἀναθετραμμένην εἰς τὰ βάθη τῶν δασῶν, ἀμόρφωτον καὶ ἀπλὴν ὡς βουκόλον ἐξ ἐπαγγέλματος.

Καὶ αὐτὴν, τὴν ὠραίαν Βάνδαν, τὴν μετεχειρίζετο ἀπλῶς ὡς μεταχειρίζεται τις τὴν πρώτην τυχοῦσαν ὅπως κατευνασῇ τὴν θερμὴν τοῦ ἔρωτός του καὶ ἐπὶ τέλους ὡς ὄργανον, ὅπως τῷ ἐτοιμάσει τὸν γάμον του μὲ τὴν ἀναξίαν ἐκείνην ἀντίζηλον.

Νὰ τὴν ἀπατήσῃ εἰς βαθμὸν τοιοῦτον! Νὰ φανῆ τόσο μωρὰ, ὥστε νὰ ἐμπέσῃ εἰς τοιαύτην παγίδα! ὅποιος πέπλος ἐκάλυπτε τοὺς ὀφθαλμούς της!

Αὐτὴ, ἡ πριγκιπέσσα Καβάλι, ἡ βασιλίσσα τῆς ἀποικίας τῶν ξένων, ἡ τόσῳ ἐν ταῖς ἐφημερίαι διαθρολυμένη, ἥς τὸ ὄνομα διέπρεπεν ἐν πάσει περιπτώσει μεταξὺ τῶν πρώτων, τῆς ὁποίας ἡ παρουσία ἦτο μεγίστη καὶ τὰ μέγαρά της μεγαλοπρεπῆ, ὡς τὰ τῶν δουκῶν τῆς Φερράρας ἢ τῶν Μεδίκων, νὰ ταπεινωθῇ, ν' ἀτιμασθῇ, νὰ ἐξετελισθῇ εἰς βαθμὸν τοιοῦτον! ὅποιον αἴσχος!

Παρεφρόνει! Ἐὰν ὁ ἐραστής αὐτῆς ὁ μαρκησίος δὲ Τανναί, ὁ μόνος ἐραστής της—διότι πρέπει νὰ τῇ ἀποδώσῃ τις τὴν δικαιοσύνην τούτην, μόνον αὐτὸν εἶχε προτιμήσει μεταξὺ τῆς σωφείας τῶν λατρευτῶν τῶν θαυμαζόντων τὸ ἐξάσιον κάλλος της—παρίστατο πρὸ αὐτῆς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, θὰ τὸν ἐκτύπα, θὰ τὸν ἐφόνευεν ἀμειλίκτως ὡς δούλον, ἢ θὰ τὸν ἐξεδίωκε διὰ τῆς μαστίχης:

Πῶς τὴν ὤθησεν εἰς τὸν φόνον ἐξάπτων κατὰ μικρὸν τὰ πάθη της, τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τὴν σκληρότητά της, καὶ πάντα ταῦτα χάριν ἄλλης! Ἀντὶ τοῦ καρποῦ τοῦ ἐγκλήματός της, θὰ τῇ ἔμενε μόνον ἡ τύψις τοῦ συνειδότος.

Λοιπὸν ναί! ἦτο φρικῶδες ὅ,τι ἔπραξε.

Τὸ ἠσθάνετο ἤδη, ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ της ἠνεώγησαν καὶ κατέπεσε εὐπρὸ αὐτῶν πυκνὸν κάλυμμα.

— Ἀκούσατέ με τώρα καὶ σεῖς, εἶπε πρὸς τὸν κόμητα διὰ φωνῆς τεταραγμένης ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Καὶ διηγήθη πρὸς τὸν Σουβραὶ τὰ πάντα, ἐν εἰλικρινεῖ ἐξομολογήσει, τὴν ἐκπληξίν των μετὰ τοῦ Ὀλιβιέρου, ὅταν ὁ ἐραστής της τῇ εἶπε τὸ χεῖρε ἐν τῷ ἐν Βενετίᾳ μεγάρῳ της, τὸ ὅποιον ἐγκατέλιπεν ὅπως ἔλθῃ εἰς Παρισίους καὶ ἐπανῖδη τὴν Σολάνζην ταύτην, ἣν τόσῳ ἠγάπα! Τὰς ἀπειλάς τοῦ πρίγκηπος ὅτι θὰ τὴν κατακλείσῃ εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Πολωνίας, καὶ τὴν ἄρνησιν αὐτῆς, διότι ἔπρεπε νὰ χωρισθῇ τοῦ ἐραστοῦ της. Τὸ μυστικὸν τέλος τῆς Βοσνίδος, καὶ πῶς τὸ μετεχειρίσθη ὅπως διαφυλάξῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν της.

— Ὑπερήσπισα ἐμαυτὴν! ἐπρόσθεσε τέλος μὲ τὴν ἀκαταδάμαστον ἀγερωχίαν της.

Περιέγραψεν εἰς τὸν Ροβέρτον, διὰ τίνος πονηρίας, διὰ ποίας ἀπαισίας τέχνης ὁ μαρκησίος τὴν ἔφερεν εἰς τὴν παράφροναν ἐκείνην τῶν ἐρωτολήπτων θέσιν, καθ' ἣν παραλογίζονται, καθ' ἣν ἀπολλύσιν τὴν διάκρισιν τοῦ καλοῦ ἀπὸ τοῦ κακοῦ. Τίνι τρόπῳ τῇ διηγήθη, ὅτι ἡ μαρκησία ἐ-

σώθη, ὅτι θὰ ἔζη καὶ ὅτι ἦτο ἠναγκασμέ-
νος νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς μεσημβρινήν
τινα χώραν, τοῦτέστι νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ,
ἐνῶ ἐγνώριζεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ ἄ-
νευ αὐτοῦ. Πῶς ἐξηγήθησε τὴν ζηλοτυπίαν
της ἀφ' ἑνὸς νὰ διαφραζήται ὅτι δὲν ἦτο
μακρὰν τοῦ νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς τὴν Ἑλένην
καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Πῶς ἐπὶ τέλους τὴν
παρώτρυνεν εἰς τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην τῆς
ἀπαλλαγῆς ἀπ' αὐτῆς ἰδέαν, ὅτε πράγ-
ματι, ἐκείνον μόνον ἐστενοχώρει!

— Τὸ τέρας! ἐκραύγασεν ἐν τῇ ἐξά-
ψει τῆς ματαιοδοξίας, τῆς ὑπερηφανείας
καὶ τοῦ καταπροδοθέντος ἔρωτός της, πό-
σον ἐπόθουν νὰ τὸν φέρω εἰς τὸ ἰκρίωμα,
ἔστω καὶ ἂν ἀνηρόμηνη μετ' αὐτοῦ!

Ἠρώτα ἑαυτὴν τίνην τρόπον ἠδύ-
νατο νὰ τὸν τιμωρήσῃ, καὶ ὡμολόγησεν
ἐν τούτοις ὅτι οὐδένα εὗρισκε, φρίττουσα
ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς ἀδυναμίας της.

Νὰ πληρώσῃ κακούργους νὰ τὸν φονεύ-
σῃ, τοῦτο τῇ ἦτο εὐκόλον· μήπως δὲν
κατορθοῖ τις τὰ πάντα διὰ τῶν χρημά-
των;

Ἦ! ἂν εὗρισκετο μετ' αὐτῆς εἰς τὰ
βάθη τῆς Πολωνίας.

Ἄλλ' ἤδη θὰ ἐλάμβανε προφυλάξεις!
θὰ τὴν ἀπέφευγε· καὶ ἐν Παρισίοις, μὲ
τὸ ἀπλετον φῶς τοῦ ἀερίωφωτος, τοὺς τη-
λεγράφους καὶ τοὺς νυκτοφύλακας, δυσ-
κόλως προσβάλλει τις τὸν ἐχθρὸν του.

Ἡ πάλη αὕτη ἦτο ἀδύνατος.

Ὁ Σουβράκι τὴν ἤκουε θαυμάζων τὸ ὀρ-
μητικὸν τὸν χαρακτῆρος ἐκείνου τοῦ φλο-
γεροῦ, τὴν καταφρόνησιν, οὕτως εἰπεῖν,
παντὸς ἐγκλήματος! Ἠσθάνετό τις ὅτι
ἡ Βάνδα πρὸ οὐδενὸς κινδύνου ἤθελεν ὀπι-
σθοχωρήσει, οὔτε ἐνώπιον τῆς ἀτιμω-
ρησίας, οὔτε ἀπέναντι ἀτιμωτικῆς κατα-
δίκης, ἤρκει νὰ ἐξεδικεῖτο.

Διὰ τὰς ἀγρίας ταύτας καὶ ὀρμητικὰς
ψυχὰς ἐφευρέθη βεβαίως ἡ λέξις «ἐκδί-
κησις».

Ὅταν ἐξηγητήθη τέλος καὶ ἐσταμά-
τησε πνευστιῶσα:

— Ἐγὼ θὰ γείνω τιμωρὸς αὐτοῦ, ἂν
τὸ θέλετε, τῇ εἶπεν ἀπλῶς ὁ κόμης.

— Τί θὰ πράξετε;

— Παραχωρήσατέ μου ἐνὸς ἔτους και-
ρόν, εἶπε καὶ ἂν ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ
δὲν ἰκανοποιηθῆτε, θ' ἀναλάβητε τὰ δι-
καιώματά σας.

— Τίς θὰ μὲ βεβαιώσῃ ὅτι δὲν θὰ ὀ-
πισθοδρομήσητε ἐν τῇ ἐκτελέσει;

— Ἀγαπάτε τὸν μαρκήσιον καὶ ὀρ-
γίσεθε διὰ τὴν προδοσίαν του!

— Ἀληθῶς.

— Τὸν μισῶτε θανασίμως, διότι σὰς
ἠπάτησε.

— Θανασίμως, τῷ ὄντι.

— Πολὺ καλά! Ἐγὼ, πριγκιπέσσα, ἡ-
γάπων ἀπὸ καρδίας, μὲ πάθος, πρὸς τὸ
ὁποῖον τολμῶ νὰ εἶπω, οὐδὲν ἐξισοῦτο,
γυναῖκα ἀγγελικῆς γλυκύτητος καὶ ἀ-
γαθότητος θείας. Ἡ γυνὴ αὕτη οὐδέ-
ποτε ἐπρόδωσε τὰ καθήκοντά της, ὅσον
καὶ ἂν ἦσαν ἐπίπονα· καὶ μόλις ἄφηνεν ἀ-
σθενὲς παράπονον ὅτι τὰ δεσμά, δι' ὧν
ἐδεσμεύθη, τῇ ἐπλήγωνον τὰς σάρκας.

Ἐγὼ ἠὲχαριστοῦμην νὰ τὴν βλέπω καὶ
νὰ τῇ ὀμιλῶ μόνον, ἐλπίζων εἰς εὐτυχῆ
τινα ἀλλ' ἀόριστον περίπτωσιν, τὴν ἔλευ-
σιν εὐτυχεστέρων ἡμερῶν καὶ τὴν ἀμοι-
βὴν τῶν στερήσεων τοῦ παρόντος. Τὴν
γυναῖκα ταύτην ἐφόνευσεν ἀνάνδρως ὁ
ἄνθρωπος οὗτος. Τὴν εἶδον ἐκπνέουσαν
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, χωρὶς νὰ δύνα-
μαι νὰ τὴν ἀποσπάσω ἀπὸ τὸν θάνατον
ἐκείνον, ὅστις μοὶ τὴν ἀφήρπαξε. Θὰ ἐ-
προτίμων νὰ ἔβλεπα τὴν ζωὴν μου δια-
φεύγουσαν μετὰ τῆς ἐσχάτης τοῦ αἵμα-
τός μου ρανίδος. Καὶ πιστεύετε ὅτι θὰ
συγχωρήσω; Ἐκ τοῦ μίσους σας κρίνατε
τὸ ἰδικόν μου, καὶ ἀπαντήσατε ποῖον
τῶν δύο θὰ εἶναι μᾶλλον ἐπίμονον καὶ
μᾶλλον ἀδιάλλακτον!

— Τί πρέπει νὰ πράξω; εἶπεν ἡ Πολω-
νὶς ἠττηθεῖσα.

— Οὐδέν. Μόνον πρέπει ν' ἀναχω-
ρήσητε· ἀποσυρθεῖτε ὅπου σὰς ἀρέσκει νὰ
διαμείνητε· εἰς τὸ ἐν Βενετία μέγαρόν
σας, εἰς Ρώμην ἢ εἰς τὰς ἐν Πολωνίᾳ
γαίας σας.

— Καὶ σεῖς τί θὰ κάμητε κατὰ τὸ
διάστημα τούτο;

— Θὰ ἐνεργήσω. Δὲν θὰ ἦμαι μόνος·
καὶ ἄλλα μίσση περικυκλοῦσι καὶ ἀπει-
λοῦσι τὸν μαρκήσιον. Ἄλλ' ἐπειδὴ ζῶμεν
ἐν τόπῳ πεπολιτισμένῳ, ἔνθα καὶ αὐτὴ
ἡ δικαιοτέρα τιμωρία δύναται νὰ θεω-
ρηθῇ ὡς ἀπόπειρα ἐγκλήματος, ἐὰν δὲν
ἐπιβληθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, δὲν εὗρι-
σκει τις τὸ δίκαιόν του παρὰ ἐν κρυ-
πτῷ. Ἡ ἀσφαλέστερα ἐκδίκησις εἶναι
πάντοτε ἡ καλλίτερον κρυπτομένη. Πρέ-
πει λοιπὸν νὰ καταδιωχθῇ μεθ' ὑπομο-
νῆς καὶ νὰ ζητηθῇ ἡ περίστασις. Ἐστὲ
ἡσυχος, θὰ ἐπέλθῃ ἡ στιγμή, χάρις τῇ
Σολάνζῃ, ἣτις θὰ καταστῇ ὁ καλλίτερός
μου βοηθός, ἐν ἀγνοίᾳ της ἴσως. Θὰ κα-
ταδιώξω τὸν ἐχθρὸν δραστηρίως χωρὶς ἀν-
θρώπινον ὄμμα νὰ μὰς ἀνακαλύψῃ. Ὡς
πρὸς τὸ τοῦ Θεοῦ ἐλπίζω νὰ ὑπάρξῃ ἐ-
πιεικὲς καὶ ἡ δικαιοσύνη του νὰ μὰς ἀ-
θωώσῃ. Δὲν ζητῶ λοιπὸν ἀπὸ σας, πριγ-
κιπέσσα, ἢ τὴν μαρτυρίαν περὶ τῆς ἐνο-
χῆς τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

— Τὴν εἶπον.

— Χρειαζομαι πλείτερον τι τῶν ἀ-
πλῶν λέξεων.

— Τί;

— Μαρτυρίαν γραπτὴν, ὅπως τὴν πα-
ρουσιάζω εἰς αὐτόν, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς
ἐκτελέσεως.

— Ἡ μαρτυρία αὕτη, θὰ ἦτο καὶ ἡ
ἰδικὴ μου καταδίκη, εἶπεν ἡ Βάνδα ὠ-
χρῖῶσα.

— Δὲν σὰς ὑπεσχέθην ἀπόλυτον ἐχε-
μύθειαν;

— Ὁμῶσατέ μου τοῦτο.

— Ὁμῶσα εἰς ὅ,τι ἔχω προσφιλέστε-
ρον, εἰς τῆς μητρὸς μου τὴν μνήμην, εἰς
τὴν σκιάν τῆς δυστυχοῦς νεκρᾶς.

— Ὑπαγορεύσατέ μου λοιπὸν.

— Γράψατε: «Ἀναγνωρίζω χάριν τῆς
ἀληθείας, ὅτι κατὰ προτροπὴν τοῦ μαρ-
κησίου Ὀλιβιέρου δὲ Τανναί, ἐδηλητη-
ριάσθη ἡ σύζυγος αὐτοῦ Ἑλένη δὲ Ροσε-

βιέλ, εἰς τὸ μέγαρον Καθάλι, κατὰ τὴν νύ-
κτα τῆς δεκάτης τρίτης Μαρτίου 1870».

Ὑπογράψατε διὰ τῶν ἀρχικῶν ψηφίων
τοῦ ὀνόματός σας.

Ἡ Πολωνὶς ὑπήκουσεν.

— Κρατεῖτε εἰς χεῖράς σας τὴν τιμὴν
μου, ἐπιθύρῃσεν ἐκείνη.

— Ἐστὲ κατὰ πάντα ἡσυχος, εἶπεν ὁ
κόμης, καὶ οὐδεὶς φόβος ἄς ταράξῃ τὸν
ὑπνον σας. Προτοῦ μ' ἀφαιρέσωσι τὴν ἀ-
πόδειξιν ταύτην θὰ μοὶ ἀφαιρέσωσι τὴν
ζωὴν.

Καὶ ἐπρόσθεσε μετὰ λύπης:

— Ἐὰν εἴσθε ἀνὴρ, θὰ ἐλάμβανε χῶ-
ραν μονομαχία μέχρι θανάτου μεταξύ μας.
Θὰ σὰς κατεδίωκον καὶ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ
κόσμου· ἀλλ' εἴσθε γυνὴ καὶ σὰς συγ-
χωρῶ διὰ τὸν μέγαλον σας ἔρωτα. Ἐν
τούτοις ἡ γλυκεῖα φυσιογνωμία τῆς Ἑ-
λένης ἔπρεπε νὰ σὰς ἀφοπλίσῃ. Αὐτὴ
μόνη θὰ ταράσῃ τὸν ὑπνον σας, ὅταν ἡ
χαρίεσσα ὠρὰ μορφῆς της θὰ ἐμφανίζεται
εἰς τὰ ὄνειρά σας. Ὡς πρὸς ἐμὲ, σὰς συγ-
χωρῶ. Ἄλλὰ φοβοῦμαι τὸν ἔρωτά σας·
δυνατὸν ν' ἀναγεννηθῇ καὶ νὰ σὰς κατα-
στήσῃ ἀνανδρον, ὅπως σὰς κατέστησεν
ἐγκληματιαν. Διὰ τοῦτο πρέπει ν' ἀνα-
χωρήσητε.

— Συναινῶ. Τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἡ ἐν
Παρισίοις διαμονὴ μοὶ καθίσταται μι-
σητή.

— Ἄν μετὰ ἐν ἔτος ἀκριβῶς δὲν ἀπο-
δώσω εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν κακὸν ἀντί-
καοῦ, καὶ τοῦτο θὰ κρίνητε ὑμεῖς αὐτῇ,
σὰς ἀπαλλάττω πάσης ὑποχρεώσεως καὶ
σὰς ἀποδίδω τὸ ἔγγραφο καὶ τὴν ἐλευ-
θερίαν σας. Χαίρετε, πριγκιπέσσα.

Προσέκλινεν ἐνώπιόν της καὶ ἀπῆλθεν.

Ἡμέρα θλιβερὰ ἤρχισεν ὑποφώσκουσα.

Ὁ ἄνεμος εἶχε στραφῆ ἀπὸ βορρᾶ πρὸς
νότον, διώκων πρὸ αὐτοῦ πυκνὰ λευκό-
φαια νέφη κατάμεστα βροχῆς.

Τὴν κατάστερον νύκτα διεδέχθη αὐτῇ
ἐρυθόχρους, πλέουσα ἐν πυκνῇ ὀμίχλῃ, κα-
λυπτούση τοὺς Παρισίους ὡς ἐν σινδόνι.

Ὁ κόμης ἐπέστρεψε φρίττων ἐν τῇ οἰ-
κίᾳ αὐτοῦ.

Ἐκλείσθη ἐν τῷ δωματίῳ του, ἐστή-
ριξε τὰς χεῖρας ἐπὶ τραπέζης, κειμένης
πρὸ τοῦ παραθύρου, καὶ ἐβυθίσθη εἰς σκέ-
ψεις.

Πῶς θὰ ἐξεπλήρου τὴν διπλὴν ὑπόσχε-
σίν του;

Πῶς θὰ ἐπληττε τὸν πανίσχυρον αὐ-
τόν, προλειπίων συγχρόνως τὸν δρόμον
τῇ Σολάνζῃ, ὅπως καταστήσῃ αὐτὴν
μαρκησίαν δὲ Τανναί;

Ἐπῆρξεν ἐκεῖ προφανῆς ἀντίθεσις ἐνεργείας,
πρὸ τῆς ὁποίας μοιραίως θὰ προσέ-
κοπτεν.

Ἐκνευρισμένος, βραρυθεὶς ν' ἀκολουθῇ
τὴν σκέψιν ταύτην, ἠγέρθη ἐπιφυλασσό-
μενος νὰ σκεφθῇ βραδύτερον, ὅτε αἰφνης
ἐπληξε διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον ὡς
ἐφευρέτης, ὅστις ἀνακαλύπτει ἐπὶ τέλους
τὸ μυστήριον, τὸ δι' αὐτόν ἀκατάληπτον.

Ζωηρὰ καὶ αἰφνιδίᾳ σκέψις διήλθε τοῦ
νοῦ του.

Εὗρε τῷ ὄντι τὸ μέσον, συγκεχυμένον

ἔτι, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον καθιστάμενον εὐκρινέστερον, ὀριστικώτερον.

Ἡ ἰδέα συνελήφθη ἡ μόνη ἢ ἐκτέλεσις ἀπέμενε. Τοῦτο ἦτο ζήτημα χρόνου.

Ἐκρυφεν ἐπιμελῶς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐγκλήματος τῆς μαρκησίας Βάνδας, ἐν τῷ γραφεῖ αὐτοῦ μετὰ τῆς εἰκόνας τῆς Ἑλένης, ἔγραψε μακρὰν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἀδελφόν του, ἔθεσε ταῦτα πάντα ἐν τὸς μεγάλου φακέλλου, ἐσφράγισεν αὐτὸν διὰ τῆς σφραγίδος του καὶ ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἑξῆς :

« Πρὸς τὸν Οὐγον δὲ Σουβραί, ὅπως παραδοθῆ εἰς τὰς ἰδίας του χεῖρας μετὰ τὸν θάνατόν μου ».

Μετὰ τὴν λήψιν τῶν προφυλάξεων τούτων, ἐξεδύθη τὸ ἔνδυμα τοῦ χοροῦ, ἐφόρεσε τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ ἐξῆλθεν.

Ἐπλησίαζεν ἡ ὀγδόη τῆς πρωίας ὥρα, ὅτε ἔκρουε τὴν θύραν τῆς Σολάνζης Φαρζεάς.

Τὴν εὗρεν ἐνδεδυμένην καὶ ἐτοιμὴν νὰ ἐξέλθῃ.

— Σολάνζη, τῆ εἶπε, σὲ εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας. Ἴδου αἱ ἐπιστολαὶ σου. Ἦδη εἶσαι ἐλευθέρω νὰ ἐνεργήσῃς ὅ,τι καὶ ὅπως θέλεις. Ἐπιθυμῶ κ' ἐγώ, ὅσον καὶ σὺ ἡ ἰδία, νὰ γείνησ μαρκησία δὲ Τανναί. Ἦθελω μόνον νὰ μοὶ κάμῃς μίαν τελευταίαν χάριν.

— Ποίαν ;

— Ὅταν ὁ μαρκήσιος ἀπαιτήσῃ νὰ ἐκπληρώσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου, νὰ συγκατατεθῆς μὲν, ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν ;

— Ποίαν ;

— Νὰ τελεσθῆ ὁ γάμος εἰς τὸν πύργον τοῦ Σεβάν.

Ἡ Σολάνζη τὸν παρετήρησεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν, προσπαθοῦσα νὰ ἐνοήσῃ τοὺς διαλογισμοὺς του.

— Ἄν μοῦ ὑποσχεθῆτε, ὅτι δὲν θὰ βλάψῃτε ποσῶς τὸν υἱόν μου.

— Ὁ υἱός σου, Σολάνζη, πρὸς ἀμοιβὴν τῆς χάριτος, τὴν ὁποίαν σοὶ ζητῶ, θὰ τεθῆ ὑπὸ τὴν προστασίαν ἐμοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου ὑποκόμητος δὲ Σουβραί, σοὶ τὸ ὁμνῶ.

Ἐκείνη τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Ὅ,τὶ κάμω ὅ,τι θελήσῃτε, τῷ εἶπεν.

— Καὶ θὰ μένη τοῦτο μυστικὸν μεταξὺ μας ;

— Ἐννοεῖται.

Τῆ ἐπαύριον αἱ ἐφημερίδες, ἀφηγούμεναι τὴν ἑορτὴν τοῦ μεγάρου Καβάλι, ἀνήγγελλον τὸν θάνατον τῆς μαρκησίας.

Ἀλλὰ τὴν μεθεπομένην, μεγαλόσχημος πρωϊνὴ ἐφημερίς, καλλίτερον πληροφορηθεῖσα καὶ ἐπιδιώκουσα τὴν ἀποκάλυψιν τῶν σκανδάλων τοῦ καλοῦ λεγομένου κόσμου, ἐδημοσίευσεν ἄρθρον μεγίστην ἐμποιήσαν αἴσθησιν.

Ἴδου αὐτό :

« Ὁ χορὸς τοῦ ἐν τῇ παρόδῳ Μοντέν, μεγάρου Κ. ἐπεσκιάσθη ὑπὸ συμβάντος, ὅπερ ὑποκρύπτει μυστήριόν τι.

« Κυρία τις, φέρουσα μέγα ὄνομα ἀριστοκρατικόν, ἡ μαρκησία Τ. Κ. ἀπέθανεν αἰφνης ὑπὸ ἀγνώστου νόσου.

« Μόλις ἐπρόφθασαν νὰ μεταφέρωσιν αὐ-

τὴν κρύφα ἐκ τοῦ ἐστιατηρίου εἰς τὸ θερμοληπτικὸν καὶ νὰ προσκαλέσωσιν ἐν τάχει τὸν ἔξοχον ἱατρὸν Δουράνδον, ὅστις, καὶ τοῖ ἔσπευσε παράκρυτα, δὲν ἠδυνήθη ἢ νὰ παραστῆ κατὰ τὰ τελευταίας τῆς στιγμῆς.

« Περὶ τὸ μεσονύκτιον κατελήφθη ὑπὸ αἰφνιδίας νάρκης, ἥτις προέβη ταχύτατα.

« Ἡ ἀδυναμία αὕτη τὴν κατέλαβεν ἅμα ἐξεληοῦσαν τοῦ κυλικείου, ἐν ᾧ ἔπιε μόνον ποτήριον ὕδατος.

« Ἡ μαρκησία ἦτο ἀδυνάτου κράσεως. Ἐπασχε πρὸ τίνος χρόνου ὑπὸ στηθικῆς νόσου κληρονομικῆς, διότι ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀπεβίωσεν εἰκοσιπενταετίς ἐκ φθίσεως τοῦ πνεύμονος, ἣν ἐκληροδότησε τῇ θυγατρὶ αὐτῆς.

« Ἀλλὰ τὰ συμπτώματα, τὰ προηγηθέντα τοῦ θανάτου τῆς δυστυχοῦς ταύτης γυναικός, οὐδὲν κοινὸν εἶχον μὲ τὰ συμπτώματα τὰ συμπαρομαρτοῦντα τῇ φθίσει.

« Ἀλλως τε μᾶς βεβαιούσιν, ὅτι ἀπὸ τίνος χρόνου ἡ μαρκησία Τ. Κ. ἐφαίνετο ἀναγεννηθεῖσα καὶ οἱ ἱατροὶ ἐβεβαίουν τὴν θεραπείαν τῆς.

« Οἱ Τ. Κ. εἶναι κάτοχοι μεγάλης περιουσίας ἡ μαρκησία, τὸ γένος δὲ Ρ., ἐνυμφεύθη τὸν ἐξ ἀδελφόν τῆς πρὸ δύο μόλις ἐτῶν.

« Ἐξετιμᾶτο καὶ ἐλατρεῦετο παρὰ πάντων διὰ τὴν χάριν αὐτῆς καὶ τὰς ἀνεξαντλήτους ἀγαθοεργίας τῆς, ἐν τῷ προαστείῳ Ἀγίου Ὀνωρίου, ἔνθα κατῴκει κατὰ τὴν πάροδον Ματινιόν, ἐν τῶν ὠραιότερων μεγάρων τῶν Παρισίων.

« Πολλὰ καὶ ποικίλα θρυλλοῦνται περὶ τῆς προώρου ταύτης τελευτῆς.

« Ἡ μαρκησία ἐξέπνευσεν εἰς τὸ θερμοληπτικὸν τοῦ μεγάρου Καβάλι, περίξ χλόης καὶ ἀνθέων, ὑπὸ τὸν κράτον τῶν φλοισβιζόντων ὑδάτων καὶ τῶν ἡχων τῆς ὀρχήστρας τοῦ Δεγράνζ, ἀνακρουούσης πόλκαν τοῦ Στραούς.

« Τὸ θέαμα ἦν σπαραξικάρδιον.

« Εἰς τοὺς ὁμίλους, ὅτε διεδόθη τὸ τραγικὸν τοῦτο τέλος, τὴν τρίτην τοῦτέστι πρωϊνὴν ὥραν, ἐλέγετο ὅτι πρόκειται περὶ αὐτοχειρίας.

« Οὐδὲν ἀνακριβέστερον τούτου.

« Ἡ κυρία Τ. Κ. φιλόθρησκος καὶ ἀνατραφεῖσα ἐν λίαν χριστιανικῇ οἰκογενεῖᾳ δὲν ἠθελε ποτὲ καταφύγει εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καταδικαζόμενον τοῦτο μέσον, ἢ νὰ ἀπαλλαγῆ βίου, ὅστις, ὡς-δήποτε, δὲν ἦτο ἐπαχθής.

« Ἄν ἤθελον νὰ δώσωσι δραματικὴν χροιάν εἰς τὸν θάνατον τοῦτον, τὸν ἐπέελθόντα ἐν τῷ μέσῳ τῆς πολυτελείας ἰταλικοῦ παλατίου, ὅπερ θὰ ἐπίστευέ τις οἰκοδομηθὲν διὰ τοὺς δ' Ἔστε ἢ τοὺς Γριμάλδι, θὰ προέφερον μᾶλλον τὴν ἀπαισίαν λέξιν : *δηλητήριον*.

« Ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις αὕτη οὐδαμῶς στηρίζεται ».

Καὶ ὁ ἄγνωστος ἀρθρογράφος προσέθετε τὴν κατωτέρω ὑπουλον περίοδον :

« Τίς λοιπὸν εἶχε συμφέρον ἐκ τοῦ βι-

αίου θανάτου νεαρῶς καὶ πολυθελγίτρου γυναικός, γλυκειᾶς εἰς τοὺς πτωχοὺς καθάπερ εἰς τοὺς πλουσίους, καὶ τῆς ὁποίας ὁ καλλίτερος ἐπικήδειος εἶναι ἡ ἀπελπίσις τινῶν καὶ ἡ θλίψις πάντων τῶν περὶ αὐτὴν καὶ τῆς οἰκογενείας ; »

Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀληθὲς εἰς τὰς ἐλαχίστας αὐτοῦ λεπτομερείας καὶ εἰς αὐτὰς ἔτι τὰς χιμαιρικὰς ὑποθέσεις του, προὔξεν ἑνὸς μέγα σκάνδαλον.

Ἡ πριγκιπέσσα Καβάλι κατεπλάγη.

Ἐπὶ τινὰς ὥρας ἐφοβεῖτο ὅτι θὰ ἤρχοντο νὰ τὴν ἀνακρίνωσι καὶ νὰ τὴν φυλακίσωσι.

Χάριν ὅμως τῶν μεγάλων ὀνομάτων, ἅτινα ἀνემιγνύοντο εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἡ ἀστυνομία ἐνήργει μυστικῶς.

Ἐζήτησεν ἐν τούτοις πληροφορίας παρὰ τοῦ μαρκησίου δὲ Τανναί καὶ τῆς πριγκιπέσσης.

Ἡ Πολωνὶς ἀπήντησε μεθ' ὑπεροψίας, ὅτι οὐδὲν ἐγνώριζε, καὶ οὐδὲν εἶχε νὰ εἴπῃ.

Ὁ μαρκήσιος ἀφηγήθη ἀκριβῶς τὴν διακήρυξιν τῆς Ἑλένης, ἥτις κατέρριπτε πᾶσαν ὑπόνοιαν ἐναντίον του, καὶ οὕτως ἡ ὑπόθεσις ἀπεσιωπήθη.

Ἐκ διαφόρου τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος ἔμαθε τὴν ἀναχώρησιν τῆς συνενόχου του.

Ἡ ὠραία Βάνδα ἐξετέλεσε, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ ποσῶς αὐτόν, ὅτι εἶχε συμφωνηθῆ μεταξύ αὐτῆς καὶ τοῦ κόμητος δὲ Σουβραί.

Τέσσαρας μετὰ τὴν ἑορτὴν ἡμέρας, ἀπῆλθε τοῦ κατὰ τὴν πάροδον Μοντέν μεγάρου τῆς καὶ μετέβη, οὐχὶ εἰς Βενετίαν, ἀλλ' εἰς τὴν ἑπαυλίαν αὐτῆς Βράνσκι, εἰς Πολωνίαν, πλησίον τῆς Κρακοβίας, δεχομένη ἑκουσίως τὴν φυλακὴν ταύτην, εἰς ἣν ὁ πρίγκιψ ἤθελε νὰ ἐγκλείσῃ αὐτὴν πρὸ δέκα ὀκτῶ μηνῶν.

Κατεδίκαζεν ἑαυτὴν ἄνευ λύτης εἰς τὴν ἐξορίαν, ἣν μετὰ φρίκης ἀπέρριπτεν ὅταν ἠγάπα καὶ ἤθελε νὰ διατηρήσῃ τὸν ἔραστήν τῆς.

Παρὰ τὴν ἀγριότητα τοῦ χαρακτήρος τῆς, τὰ δύο θύματά τῆς, τὰ δύο ἐγκλήματα, ἅτινα ἐξετέλεσεν, ἵνα προσπελάσῃ ἢν δόλιον καὶ ψευδόμενον, καταγελοῦν αὐτῆς, ἵνα στενώτερον συνδεθῆ μετ' αὐτοῦ, κατέθλιβεν αὐτὴν ὡς ἀφόρητος ἐφιάλτης.

Ὁ Ὀλιβιέρους διετέλει ἐν ἀμηχανίᾳ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, διὰ τὴν ἀνεξήγητον ἐκείνην φυγὴν.

Ἡ πριγκιπέσσα ἀπῆλθε τῶν Παρισίων χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ ἐπανίδῃ αὐτόν, χωρὶς νὰ τῷ γράψῃ, χωρὶς νὰ τῷ γνωστοποιήσῃ τὸ μέρος, εἰς ὃ ἀπεσύρετο.

Ἀνέμενεν εἰς μάτην τὴν εἰδοποίησιν ταύτην.

Ἡ σιωπὴ αὕτη τὸν ἀνησύχησεν ἐπὶ τινὰ χρόνον.

Εἵτα ἀπέδωκεν αὐτὴν εἰς τύψιν τοῦ συνειδότος κατέχουσιν τὴν συνένοχον αὐτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Κ.*

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Οὕτω φαντάζονται ἀμρότεροι χιλιάς ποιήσεις, ωραίας, καίτοι ἀορίστους, ἐπὶ πάντων τῶν μυστηρίων τῆς ἡμετέρας θρησκείας, καὶ τῶν ἀρθρῶν τῆς πίστεως. Εἶνε ἀπειρος ἡ εὐλάβεια, ἣν ἔχουσι πρὸς τὴν Παναγίαν, κυρίαν ἡμῶν, καὶ μένω ἐμβρόντητος πῶς δύνανται νὰ συνδυάζωσι τὴν ἰδέαν ἢ τὴν ἀντίληψιν τὴν κοινὴν τῆς Παρθένου, μετὰ τινῶν ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων θεολογικῶν σκέψεων.

Ἐξ ὧσων ἀναφέρει ὁ κύριος Ἐπίτροπος διαβλέπω ὅτι ἐν τῇ ψυχῇ τῆς Πεπίτας Χιμένες, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡρεμίας καὶ τῆς γαλήνης, ἐν ἣ φαίνεται ζωσα, ὑπάρχει ὀξύ τὸ βέλος τῆς λύπης. Ὑπάρχει ἔρωσ πρὸς τὴν ἀγνότητα, ἐμποδιζόμενος ὑπὸ τοῦ παρελθόντος βίου της. Ἡ Πεπίτα ἠγάπα τὸν δὸν Γουμερσίνδον ὡς σύντροφόν της, ὡς εὐεργέτην της, ὡς ἀνθρωπῶν, εἰς ὃν τὸ πᾶν ὤφειλεν. Ἀλλὰ τὴν βασανίζει, τὴν ἐντροπιάζει ἡ ἀνάμνησις τοῦ ὅτι ὁ δὸν Γουμερσίνδος ὑπῆρξε σύζυγός της.

Ἐν τῇ εὐλαβείᾳ της πρὸς τὴν Παρθένον, ἀποκαλύπτεται αἰσθημὰ τι ταπεινώσεως λυπηρᾶς, θλίψεως, μελαγχολίας, ἣν προξενεῖ ἐπὶ τοῦ πνεύματός της ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀναξίου καὶ στείου γάμου της. Ἀκόμη καὶ μέχρι τῆς λατρείας της πρὸς τὸν παῖδα Θεόν, πριστώμενον διὰ τῆς πολυτίμου ἐν φυσικῷ μεγέθει εἰκόνας, ἣν ἔχει ἐν τῇ οἰκίᾳ της, παρεμβαίνει ὁ ἀνευ ἀντικειμένου μητρικὸς ἔρωσ, ἡ μητρικὴ ἀγάπη, ἣτις ζητεῖ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, ἐν ὄντι μὴ γεννηθέντι διὰ τοῦ ἀμαρτήματος καὶ τῆς ἀκαθαρσίας.

Ὁ κύριος Ἐπίτροπος λέγει, ὅτι ἡ Πεπίτα λατρεῖ τὸν μικρὸν Ἰησοῦν ὡς Θεόν της, ἀλλ' ὅτι τὸν ἀγαπᾷ μετὰ τῶν μητρικῶν παραφορῶν, μεθ' ὧν θὰ ἠγάπα τὸ τέκνον της, ἐὰν εἶχε, καὶ ἐὰν ἐν τῇ συλλήψει του δὲν ἐλάμβανε χώραν τι, δι' ὃ νὰ αἰδῆται. Ὁ Ἐπίτροπος ἀναφέρει, ὅτι ἡ Πεπίτα ὀνειρεύεται καὶ τὴν ἰδεώδη μητέρα καὶ τὸν ἰδεώδη υἱόν, ἀμφοτέρους ἀσπίλους, ὅτι συνομιλεῖ μετὰ τῆς ἀγιωτάτης παρθένου, καὶ περιποιεῖται τὸν ὠραῖον αὐτῆς μικρὸν Ἰησοῦν.

Σὰς διαβεβηκῶ, ὅτι δὲν ἠξέυρω τί νὰ σκεφθῶ περὶ ὄλων αὐτῶν τῶν παραδόξων. Γνωρίζω τόσον ὀλίγον τὰς γυναῖκας! Ὁ, τι περὶ τῆς Πεπίτας μοὶ διηγεῖται ὁ κύριος Ἐπίτροπος μὲ ἐκπλήττει, καὶ ἂν καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἐνοῶ ὅτι ἡ Πεπίτα εἶνε καλὴ, καὶ ὄχι κακὴ, ἐνίοτε μὲ καταλαμβάνει φόβος τις διὰ τὸν πατέρα μου. Μεθ' ὅλα τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας του, νομίζω ὅτι εἶνε ἐρωτευμένος, καὶ ἡ Πεπίτα, ἂν καὶ κηλὴ ἕνεκα σκέψεως, δύναται, ἀνευ προμελέτης ἢ ὑπολογισμοῦ, νὰ ἦνε ὄργανον τοῦ πνεύματος τῆς κακίας, δύναται νὰ ἔχη φιλαρέσκειαν ἀπρομελέτητον καὶ ἐνστικτικὴν, μᾶλλον ἀκατανίκητον καὶ κα-

ταστρεπτικὴν, τῆς ἐκ προμελέτης, ὑπολογισμοῦ καὶ σκέψεως.

Τίς οἶδε, λέγω ἐνίοτε κατ' ἑμαυτόν, μήπως παρὰ τὰς καλὰς πράξεις τῆς Πεπίτας, τὰς προσευχὰς της, τὴν εὐλαβῆ καὶ περιωρισμένην ζωὴν της, τὰς ἐλεημοσύνας της καὶ τὰ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν δῶρά της, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ πᾶν ὅ, τι δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ κυρίου Ἐπιτρόπου πρὸς αὐτήν, μήτοι ἐνυπάρχει ὑστεροβουλία τις κοσμικὴ, διαβολικὴ τις μαγεία, εἰς τὸ ἐπιβλητικὸν τοῦτο, ὅπερ τὴν περιβάλλει καὶ δι' οὗ θαμβοῖ τὸν ἀθῶον αὐτὸν Ἐπίτροπον, ἀγει καὶ φέρει αὐτόν, καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ μὴ πράττῃ ἢ νὰ σκέπτεται ἄλλο τι εἰμὴ μόνον περὶ αὐτῆς, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν!

Ἡ ἐξουσία αὐτῆ, ἣν ἐξασκεῖ ἡ Πεπίτα ἐπὶ ἀνθρώπου τόσον ἰσχυροῦ, οἷος ὁ πατήρ μου, ἐπὶ φύσεως τόσον ἀνδρικής καὶ ἡκιστα αἰσθηματικῆς, εἶνε ἀληθῶς λίαν σπανία.

Δὲν ἐξηγοῦσι δὲ περισσότερον αἱ καλὰὶ πράξεις τῆς Πεπίτας τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, ὧν ἀπολαύει ἐν γένει παρὰ τῶν χωρικῶν τούτων.

Τὰ μικρὰ παιδία, τρέχουσι νὰ τὴν ἴδωσι κατὰ τὰς σπανίας αὐτῆς ἐμφανίσεις ἀνὰ τὰς ὁδοὺς καὶ ζητοῦσι νὰ φιλήσωσι τὴν χεῖρά της. Αἱ νεάνιδες τῇ ὑπομειδιῶσι καὶ τὴν χαιρετῶσι μετ' ἀγάπης. Οἱ ἄνδρες ὅλοι ἀφαιροῦσι τὸν πῖλον πρὸ αὐτῆς, καὶ προσκλίνουσι μετὰ τῆς μᾶλλον αὐτομάτου φιλοφροσύνης καὶ μετὰ τῆς ἀπλουστεράς φυσικῆς συμπαθείας.

Ἡ Πεπίτα Χιμένες, ἣν πολλοὶ εἶδον βρέφος, ἣν ὅλοι εἶδον ἐν τῇ δυστυχίᾳ, ὅταν ἔζη μετὰ τῆς μητρός της, ἣν εἶδον κατόπιν ὑπανδρῶν μετὰ τοῦ γέροντος φιλαργύρου δὸν Γουμερσίνδου, κάμνει νὰ λησμονῶνται πάντα ταῦτα, καὶ ἀναφαίνεται ὡς ὃν τι σπάνιον, ἐλθὼν ἐξ ἀπομεμακρυσμένης τινος γῆς, ἐκ σφαίρας τινος ὑψηλοτέρας, καθαρᾶς καὶ ἀκτινοβολούσης, καὶ ὑποχρεοῖ καὶ κινεῖ εἰς συμπληκτικὸν σεβασμὸν καὶ οἶονεῖ τινα θαυμασμὸν μετ' ἀγάπης μεμιγμένον, ὅλους τοὺς συμπατριώτας της.

Βλέπω, ὅτι ἀνεπαίσθητως ἐμπίπτω εἰς τὸ αὐτὸ ἐλάττωμα δι' ὅπερ κατηγορῶ τὸν ἐφημέριον, καὶ ὅτι δὲν ὀμιλῶ πρὸς ὑμᾶς, εἰμὶ περὶ τῆς Πεπίτας Χιμένες, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε φυσικόν. Ἐδῶ δὲν ὀμιλοῦσι περὶ ἄλλου τινός. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ὅλον τὸ χωρίον εἶνε πλήρες ἐκ τοῦ πνεύματος, ἐκ τῶν σκέψεων, ἐκ τῆς εἰκόνας τῆς παραδόξου ταύτης γυναικός, ἣν δὲν δύναμαι νὰ ὀρίσω ἀκόμη, ἐὰν εἶνε ἄγγελος, ἢ εὐφυῆς τις φιλάρεσκος, πλήρης ἐνστικτοῦ πανουργίας, ὅσον καὶ ἂν αἱ λέξεις φαίνονται ἀντιφατικά. Διὰ τοῦτο ἐν πλήρει συνειδήσει εἰμὶ πεπεισμένος, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη δὲν εἶνε φιλάρεσκος, οὐδ' ὀνειρεύεται νὰ κερδίσῃ τὰς θελήσεις τῶν ἄλλων, ὅπως εὐχαριστήσῃ τὴν ματαιοδοξίαν της.

Ἐνυπάρχει εἰλικρίνεια καὶ ἀθωότης ἐν τῇ Πεπίτῃ Χιμένες. Δὲν χρειάζεται ἄλλο τι, παρὰ νὰ τὴν ἴδῃ τις, ὅπως τὸ πιστεύσῃ. Τὸ βάδισμά της, τὸ μεγαλοπρε-

πὲς καὶ ἀνεπιτήδευτον, τὸ χάριεν παρὰστημά της, τὸ λεῖον καὶ εὐρὺ μέτωπόν της, τὸ γλυκὺ καὶ καθαρὸν φῶς τῶν βλεμμάτων της, τὸ πᾶν συνάδει εἰς ἓνα ρυθμὸν ὅμοιον, τὸ πᾶν ἐνοῦται εἰς μίαν τελείαν ἁρμονίαν, ἐν ἣ δὲν ἀνακαλύπτεται ἡχὸς τις παράτονος.

Πόσον λυποῦμαι ὅτι ἦλθον ἐδῶ, καὶ ὅτι θὰ μείνω ἐδῶ τόσον χρόνον. Εἶχον διέλθει τὸν βίον ἐν τῷ οἴκῳ ὑμῶν, καὶ ἐν τῷ ἱεροσπουδαστηρίῳ. Δὲν εἶχον ἴδει οὐδὲ συναναστράφην ἄλλον τινὰ παρὰ τοὺς συμμαθητὰς καὶ τοὺς διδασκάλους μου. Οὐδὲν ἤξευρον ἐκ τοῦ κόσμου, εἰμὴ θεωρητικῶς καὶ ἀμέσως, ἂν καὶ ἐν χωρίῳ, βλέπω ἑμαυτόν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου, καὶ ἀπομεμακρυσμένον ἀπὸ τῶν σπουδῶν μου, τῶν μελετῶν καὶ τῶν προσευχῶν μου, διὰ χιλίων ἀνοικείων ἀντικειμένων.

20 Ἀπριλίου

Αἱ τελευταῖαι ἐπιστολαὶ σας, προσφιλέστατε θεεῖ, ὑπῆρξαν ἡ γλυκεῖα παρηγορία τῆς ψυχῆς μου. Ἀγαθὸς ὡς πάντοτε, μὲ συμβουλευετε καὶ μὲ διαφωτίζετε μὲ λόγους ὠφελίμους καὶ διακριτικούς.

Εἶνε ἀληθές. Ἡ ζωηρότης μου εἶνε ἀξία μνημῆς. Ζητῶ νὰ ἐπιτύχω τὸ τέλος χωρὶς νὰ μεταχειρισθῶ τὰ μέσα. Ἐπιθυμῶ νὰ φθάσω εἰς τὸ τέμα τῆς πορείας, χωρὶς νὰ βαδίσω βῆμα πρὸς βῆμα τὴν τραχεῖαν ὁδόν. Παραπονοῦμαι δι' ἀπροσεξίαν μου κατὰ τὴν προσευχὴν, δι' ἀφαιρέσιν τοῦ πνεύματός μου, εἰς ἔκχυσιν τῆς τρυφερότητός μου, εἰς ἀντικείμενα παιδαριώδη. Ἐπιθυμῶ νὰ φθάσω εἰς ἄμεσον συνάφειαν μετὰ τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν αὐτοῦσιν αὐτοῦ θεωρίαν, καὶ ἀπαξιῶ τὴν φανταστικὴν προσευχὴν, καὶ τὴν μελέτην τὴν λογικὴν καὶ θεωρητικὴν.

Πῶς, χωρὶς νὰ γείνω καθαρὸς, χωρὶς νὰ ἴδω τὸ φῶς, θὰ ἀπολαύσω τὴν χαρὰν τοῦ ἔρωτος;

Ἐχω πολλὴν ὑπεροψίαν καὶ πρέπει νὰ ταπεινωθῶ πρὸ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν μου, ὅπως τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ μὴ μὲ ταπεινώσῃ, θεῖα παραχωρήσει, πρὸς τιμωρίαν τῆς ὑπερηφανεῖας μου.

Δὲν πιστεύω, μὴ ταῦτα, ὡς ὑμεῖς μὲ εἰδοποιεῖτε, ὅτι εἶνε τόσον εὐκόλος παρ' ἐμοὶ ἀσχημὸς τις καὶ ἀφρων πτώσις. Δὲν ἔχω πεποιθήσιν εἰς ἑμαυτόν. Πέποιθα ὅμως ἐπὶ τῇ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ πᾶθω τὸ τοιοῦτον.

Ἐν τούτοις ἔχετε δίκαιον ὑμεῖς, συμβουλευόν με νὰ μὴ συνδέσω πολλὴν φιλίαν μετὰ τῆς Πεπίτας Χιμένες. Ἀλλ' ἐγὼ ἀπέχω πολὺ τοῦ νὰ εἶμαι συνδεδεμένος μετ' αὐτῆς.

Δὲν ἄγνοῶ, ὅτι οἱ θρησκευτικοὶ ἄνδρες, καὶ οἱ ἄγιοι, οἵτινες πρέπει νὰ χρησιμεύωσιν ἡμῖν ὡς παράδειγμα, ὅταν ἔλαβον οἰκειότητα καὶ ἀγάπην μετὰ γυναικῶν, ἐγένετο τοῦτο κατὰ τὸ γῆρας των, ἢ ἦσαν ἤδη λίαν δεδοκιμασμένοι καὶ ἰσχυροὶ διὰ τῆς μετανοίας, ἢ ὑπῆρχεν ἀξιοσημείωτος δυσαναλογία ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν μεταξὺ αὐτῶν, καὶ τῶν εὐσεβῶν φί-

λων οὐς ἐξέλεγον. Οὕτως ἀναφέρεται περὶ τοῦ Ἀγίου Ἰερωνύμου μετὰ τῆς Ἀγίας Παυλίνας καὶ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Σταυροῦ μετὰ τῆς Ἀγίας Θηρεσίας. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἀκόμη, καὶ ἂν ὁ ἔρωσ τυγχάνει ὄλως διόλου πνευματικός, γνωρίζω, ὅτι δύναται τις νὰ ἀμαρτήσῃ ἐπὶ ὑπερβολικῇ ἀγάπῃ. Διότι ὁ Θεὸς μόνον πρέπει νὰ κατέχῃ τὴν ψυχὴν μας ὡς κύριος καὶ σύζυγος αὐτῆς· καὶ οἰονδήποτε ἄλλο ὄν, ὅπερ ἤθελε κείσθαι ἐν αὐτῇ, πρέπει νὰ μὲνῃ μόνον ὡς φίλος ἢ ὑπηρετῆς ἢ ὡς εἰκὼν τοῦ συζύγου τούτου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ σύζυγος οὗτος εὐχαριστεῖται.

Μὴ πιστεύσητε λοιπόν, ὅτι ἐγὼ θεωρῶ ἑμαυτὸν ὡς ἀήττητον, καὶ ὅτι περιφρονῶ τοὺς κινδύνους, καὶ τοὺς προκαλῶ, καὶ τοὺς ζητῶ! Ἐν αὐτοῖς ἀπόλλυται ἐκεῖνος ὅστις τοὺς ἀγαπᾷ. Καὶ ὅταν ὁ προφητὰνὰξ Δαυὶδ, ἂν καὶ ἦτο τόσοσ συμφωνος μὲ τὴν καρδίαν τοῦ Κυρίου, καὶ τόσοσ ἀγαπητὸς αὐτῷ, καὶ ὅταν ὁ Σολομῶν, μεθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ὑπερφυσικὴν καὶ ἔμφυτον σοφίαν, ἐσυγχίσθησαν καὶ ἡμάρτησαν, διότι ὁ Θεὸς ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του ἀπ' αὐτῶν, πόσον πρέπει νὰ φοβῶμαι ἐγὼ, ὁ ἄθλιος ἀμαρτωλός, τόσοσ νέος, τόσοσ ἄπειρος τῶν πανουργιῶν τοῦ διαβόλου, καὶ τόσοσ ὀλίγον ἰσχυρὸς καὶ ἐπιδέξιος εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀρετῆς;

Πλήρης φόβου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ μετὰ τῆς ὀφειλομένης δυσπιστίας πρὸς τὴν ἀδυναμίαν μου, δὲν θὰ λησμονήσω τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς σῶφρονας παρατηρήσεις ὑμῶν, προσευχόμενος μετὰ θερμότητος, καὶ μελετῶν τὰ ἐπουράνια, ὅπως μισήσω τὰ ἐπίγεια εἰς ὅτι ἐνυπάρχει ἐν αὐτοῖς τὸ μισητόν. Ἀλλ' ὅμως, σὰς διαβεβαίω, ὅτι ἔως τώρα, ὅσον καὶ ἂν ἐμβραθύνω εἰς τὴν συνειδήσιν μου, καὶ ἐρευνῶ ἐπιμόνως τοὺς πλέον σκοτεινοὺς αὐτῆς κόλπους, οὐδὲν ἀνακαλύπτω, ὅπερ νὰ μὲ κάμῃ νὰ φοβηθῶ δι' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὑμεῖς φοβεῖσθε.

Ἐὰν εἰς τὰς προηγουμένας ἐπιστολάς μου ἐνυπάρχωσιν ἐγκώμια διὰ τὴν ψυχὴν τῆς Πεπίτας Χιμένες, τὸ λάθος εἶνε τοῦ πατρός μου καὶ τοῦ κυρίου Ἐπιτρόπου, καὶ οὐχὶ ἰδικόν μου, διότι κατ' ἀρχάς, μακρὰν τοῦ νὰ ἦμαι εὐμενὴς πρὸς τὴν γυναῖκα ταύτην, ἤμην μάλιστα προκατειλημμένος ἐναντίον αὐτῆς δι' ἀδίκου προκαταλήψεως.

Ὅσον διὰ τὴν καλλονὴν καὶ τὴνωματικὴν χάριν τῆς Πεπίτας, πιστεύσατε, ὅτι τὴν ἐθεώρησα μετ' ἐντελοῦς ἀγνόητος σκέψεως. Καὶ ἂν καὶ μοὶ εἶνε βαρὺ νὰ τὸ εἶπω, καὶ ἂν καὶ ὑμεῖς θέλετε λυπηθῆ ὀλίγον, θὰ σὰς ὁμολογήσω, ὅτι ἐὰν κηλὶς τις ἐλαφρὰ ἐμίανε τὸ καθαρὸν καὶ ἡρεμον κάτοπτρον τῆς ψυχῆς μου, ἐν ᾧ ἡ Πεπίτα ἀντηνακλάτο, ἦτο αἰτία ἡ τραχεῖα ὑπόνοια ὑμῶν, ἧτις σχεδὸν μὲ ἔκαμε πρὸς στιγμὴν, ὥστε ἐγὼ αὐτὸς νὰ ὑποπτευθῶ.

Ἀλλ' οὐχὶ, τί ἐσκέφθην, τί ἐθαύμασα, τί ἐνεκωμίασα ἐν τῇ Πεπίτα, ἐξ οὗ ἠδύνατο νὰ ἐξαχθῆ, ὅτι ἴσως αἰσθάνομαι δι' αὐτὴν ἄλλο τι πλὴν τῆς φιλίας, καὶ τοῦ ἀθῶου ἐκεῖνου καὶ ἀγνοῦ θαυμασμοῦ,

ὃν ἐμπνέει ἐν καλλιτέχνημα, ὅταν μάλιστα τὸ καλλιτέχνημα τοῦτο εἶνε ἔργον τοῦ ἀνωτέρου καλλιτέχνου καὶ οὐδὲν ἦτο ἄν καὶ τοῦ;

[Ἔπεται συνέχεια]. ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

ΣΟΦΙΑΣ ΚΡΑΠΟΤΚΙΝ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 4237

[Συνέχεια]

Ἡ Ἰουλία ἦτο φύσις εὐαίσθητος. Μέχρι τοῦδε πάντοτε ἠγάπησε, πάντοτε ἠγαπήθη, καὶ ἡ ἀνέραστος ζωὴ τῇ φαίνεται σκληροτέρα τοῦ θανάτου. Κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν οἱ γονεῖς τῆς τὴν ἐπεμελήθησαν, τὴν ἐθώπευσαν, ὅσον ἡ πτωχεῖα αὐτῶν τοῖς ἐπέτρεπεν.

Ὁ πατὴρ τῆς, ἐργάτης εἰς τὰ μεταλλεῖα μεγάλης ἐταιρίας, σοβαρός, πολλάκις αὐστηρός, εἶχε πάντοτε θωπευτικὴν τινα λέξιν διὰ τὴν μικρὰν τοῦ Ἰουλίαν— τὴν φαιδρὰν καὶ ζωηρὰν ὡς ὑπολαΐδα.

Ἡ μήτηρ τῆς, μέχρις ὅτου ἡ νόσος τὴν ἔρριπεν ἐπὶ ἔτη πολλὰ εἰς τὴν κλίνην, ἠδύνατο νὰ διατηρῆ τὴν οἰκίαν μὲ τὸ εὐτελὲς ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνδρός τῆς. Ἡ Ἰουλία εἶχε πάντοτε τὴν μικρὰν καθαρὰν ποδιὰν τῆς καὶ λίχενυμὰ τι ἐν τῷ καλάθῳ τῆς, ὅταν ἐπορευέτο εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἦτο δεκαπενταετής, ὅτε ἡ μήτηρ τῆς ἔπεσεν ἀσθενής, διὰ νὰ μὴν ἀνεγερθῆ πλέον. Ἡ πρώτη αὕτη σπουδαία λύπη μετεμόρφωσε τὴν Ἰουλίαν. Ἀπὸ παιδίσκης φαιδρᾶς καὶ θορυβῶδους, κατέστη σοβαρὰ καὶ ἐργατικὴ. Οἱ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπέκτησαν τότε ἔκφρασιν σκεπτικῆς σοβαρότητος.

Εἰς αὐτὴν ἤδη ἀπέκειτο νὰ διευθύνῃ τὰ τῆς οἰκίας, νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ἀναπληρώσῃ παρὰ τῷ πατρὶ τὴν μητέρα τῆς. Οὕτω ἔπρεπε νὰ ἴδῃ τις πόσον τῇ ἦτο εὐγνώμων, μετὰ πόσης στοργῆς ἐθώπευε τὴν ὠραίαν κεφαλὴν τοῦ τέκνου του. Ἦσαν πλέον ἡ πατὴρ καὶ κόρη ἦσαν δύο φίλοι.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, τὴν Κυριακὴν, ἡ νεολαία τοῦ χωρίου διαργάνου μικρὰν ἑορτὴν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ ξενοδοχείου.

Ἐχόρευον εἰς τὸν ἦχον τοῦ βιολίου, καὶ τριχαπτοποιοὶ τινες τῶν περὶξ προσεκαλοῦντο εἰς τὰς ἑορτάς τῆς. Ἐκεῖ ἡ Ἰουλία ἐγνώρισε τὸν Ἰωάννην Τισσῶ, ὠραῖον νέον, μὲ τὴν φυσιογνωμίαν ἐξυπνον, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκφραστικοὺς καὶ μέλανα λεπτὸν μύστακα. Ἠγαπήθησαν ἐπὶ τέλους.

Οἱ δύο νέοι ἦσαν εὐτυχεῖς. Μία μόνον μέριμνα ἔρριπτε σκιὰν ἐπὶ τῆς εὐτυχίας τῶν ἡ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἣν δὲν εἶχεν ἀκόμη διανύσῃ ὁ Ἰωάννης. Ἀλλὰ τὰ πάντα ἐφαίνοντο μειδιῶντα αὐτοῖς, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς κληρώσεως, ὁ Ἰωάννης ἦλθε ν' ἀναγγεῖλῃ, ὅτι ἐτραβῆξε καλὸν ἀριθμὸν· δὲν εἶχε παρὰ ἓν ἔτος νὰ κάμῃ.

Τί χαρὰ τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην ἐκ τοῦ μεταλλευτοῦ! Ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ μικρᾶς ἑορτῆς. Ἡ Ἰουλία ἀκτινοβολοῦσα ἐξ εὐτυχίας, ἦτο τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην ὠραιότερα παρὰ τὸ σῆθητες.

Ὁ γάμος ἀπεφασίσθη νὰ γείνη μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ἰωάννου.

Δὲν θὰ ἐγκατέλιπον τὴν πατρικὴν οἰκίαν. Θὰ ἦτο ὀλίγον μακρὰν διὰ τὸν Ἰωάννην, δὲν θὰ ἠδύνατο βέβαια νὰ ἔρχεται εἰς τὸ πρόγευμα, ἀλλ' ἡ Ἰουλία θὰ τοῦ ἠτοίμαζε καθὲ πρωὶ τὸ φαγητόν του, θὰ ὑπήγαιεν εἰς συνάντησίν του, καὶ τὴν ἐσπέραν θὰ συνηθύντο ὅλοι περὶ τὴν αὐτὴν τράπεζαν. Ὁλόκληρον ὄνειρον εὐτυχίας!

Ἦσαν ἀρχαὶ φθινοπώρου. Θερμότης βαρεῖα ἐπεκάθητο ἐπὶ τοῦ χωρίου πνοὴ ἀνέμου δὲν ἐδρόσιζε τὴν πνιγηρὰν ἀτμόσφαιραν. Τὴν προτεραιάν ὁ πατὴρ εἶχεν ἐπιστρέφει σκεπτικώτερος τοῦ συνήθους. Εἶχεν ἴδῃ τοὺς γέροντας μεταλλευτὰς νὰ κινῶσι τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ ἐξήρχοντο τοῦ φρέατος. — «Τὸ φεγγάρι δὲν μὰς ἀρέσει», ἔλεγον. Προβλέποντες ἔκρηξιν, παρετήρουν τὸν οὐρανὸν μετ' ἀγωνίας, ἐπικαλούμενοι διὰ τῶν εὐχῶν αὐτῶν πνοὴν ἀνέμου ἐξ ἀνατολῶν.

Ἀλλ' ὁ ἀνατολικὸς ἀνεμος δὲν ἔπνευσε τὴν ἐπαύριον οὔτε ριπὴ ἀνέμου τὴν πρωίαν, ὅτε ὁ πατὴρ ἀφῆκε περιφροντὶς τὴν οἰκίαν, ἀφοῦ ἐνηγκαλίσθη τρυφερώτερον καὶ μᾶλλον παρατεταμένως τὴν γυναῖκα καὶ τὸ τέκνον του.

Περὶ τὴν τετάρτην ὑπόκωφος ἐκπυροσκόρησις ἠκούσθη. Εἰς ὀλιγώτερον τετάρτου τῆς ὥρας, αἱ γυναῖκες πελιδναί, βλοσυροὶ ὀφθαλμοὶ, εὐρίσκοντο ἤδη περὶ τὸ στόμιον τοῦ φρέατος, προσπαθοῦσαι ν' ἀναγνώσωσι τὴν τύχην τῶν εἰς τὰ μελὰνὰ βάθη τῆς ἀβύσσου. Διαργανίζοντο τὰ βοηθήματα.

Δύω ὠραι παρῆλθον πρὶν ἡ λάβωσιν εἰδήσεις ἐκ τῶν ὑπογείων, κομισθείσας ὑπὸ ἀνθρώπων μαυρισμένων ἐκ τοῦ καπνοῦ, καὶ μεμωλωπιμένων, οἵτινες μόλις ἐπίστευον εἰς τὴν εὐτυχίαν, τοῦ ὅτι ἐπανέβλεπον κυανοῦν οὐρανόν. Ἐλεγον ὅτι τριάκοντα ἄνδρες περίπου ἐτάφησαν ὑπὸ τὰ ἐρείπια· ὁ πατὴρ τῆς Ἰουλίας ἦτο μετὰξὺ αὐτῶν.

Τρεῖς ἡμέραι, τρεῖς φορὰς εἰκοσι τέσσαρες ὠραι, παρῆλθον, πρὶν ἡ κατορθώσωσι νὰ ἀνοίξωσι δίοδον. Αἱ γυναῖκες ἦσαν ἐκτὸς ἐαυτῶν.

Τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας, ἡ Ἰουλία ἔμεινεν ἐκεῖ καθήμενη ἐπὶ σωροῦ ἐκ τοῦ ὄρυκτοῦ τούτου, τοῦ ὁποῖου ἕκαστον φορτὶον εἶναι βεβαμμένον δι' ἀνθρωπίνου αἵματος. Οὔτε ἡ βροχὴ, ἧτις ἤρχισε πίπτουσα κρουνηδόν, οὔτε αἱ παρακλήσεις τοῦ Ἰωάννου ἠδυνήθησαν νὰ τὴν κάμωσι νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν θέσιν τῆς. Εἶχε μάλιστα λησμονήσῃ τὴν μητέρα τῆς.

Ὅτε ἡ μηχανὴ ἤρχισε ν' ἀνκνιβάξῃ τὰ πτώματα, αἱ γυναῖκες ἔξω φρενῶν διερρήγγυνον τὴν ἄλυσιν τῶν ὑπαλλήλων, καὶ ἐρρίπτοντο πρὸς τὸ βάραθρον, ὅταν ἐκβάλλουσαι κραυγὰς σπαραξικαρδίου,

ἐπανεβλέπον, παρκαμμορφωμένα, ἀπην-
θρακωμένα, τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα πρόσωπα, ἀ-
τινα πρὸ τριῶν ἡμερῶν τοῖς ἐμειδίω ἀ-
ναχωροῦντα. Πτώματά τινα μόνον ἀπὸ
τῶν φορεμάτων ἐγνωρίζοντο· ὁ πατὴρ τῆς
Ἰουλίας μεταξὺ τῶν ἄλλων, τοῦ ὁποῦ ἡ
κεφαλὴ εἶχε συντριβῆ ὑπὸ τμήματος βρά-
χου.

— Ἀγαπητέ, πολυηγαπημένε μου πα-
τέρα! ἐκραύγαζε, καλύπτουσα διὰ φιλη-
μάτων τὸ πηγυμένον τοῦ στήθος.

Ὁ Ἰωάννης τὴν ἀπέσπασε διὰ τῆς
βίας· ἐφοβεῖτο μήπως τὴν ἴδει ἀποθνή-
σκουσαν καὶ αὐτὴν ἐπὶ τοῦ πτώματος.

Μὲ τὴν κεφαλὴν στηριζομένη ἐπὶ τοῦ
παραθύρου, ἡ Ἰουλία ἔβλεπε πάσας τὰς
φρικώδεις ταύτας σκηνάς, διερχομένας
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς...

Ἐπανελάθε τὸν ροῦν τῶν ἀναμνήσεών της.

Μόλις μετὰ ἓνα μῆνα ἠδυνήθη νὰ ἐπα-
ναλάβῃ τὰς ἀσχολίας τῆς. Ἡ ἔνδεια
ἠπέλει τὴν οικογένειαν. Ἐπειτα ὁ Ἰωάν-
νης ἀνεχώρει διὰ τὸν στρατόν. Ἐπρεπε
νὰ θρῆψῃ τὴν μητέρα, νὰ ζητήσῃ ἐργασίαν.

Μία ἐξαδέλφη τοῦ Ἰωάννου — δὲν εἶ-
χεν ἄλλους συγγενεῖς — ἔπεισε τὴν Ἰου-
λίαν νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ χωρίον καὶ νὰ
πορευθῇ τὴν πόλιν, ὅπου θὰ εὑρισκεν ἐρ-
γασίαν. Ἐξέμαθε τὴν τέχνην τῆς τριχα-
πτοποιοῦ καὶ εἰργάσθη μετ' ὀλίγον παρὰ
τῆς ἐξαδέλφης τῆς.

Ὁ ἀποχωρισμὸς τῶν δύο νέων ὑπῆρξεν
ἀλγεινός.

— Δὲν θὰ μὲ λησμονήσῃς κατὰ τὴν
ἀπουσίαν μου; ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης· θὰ μὲ
περιμένης; δὲν εἶνε εὐτυχῶς, παρὰ ἓν
ἔτος, δὲν εἶνε πολὺ. Ὑπομονὴν ὀλίγον.
Ἄμα ἐπιστρέψω θὰ νυμφευθῶμεν· θὰ φρον-
τιζῶ διὰ σέ, ὠραία μου, θὰ ἀναπαυθῆς ὑ-
στερον ἀπὸ ὅσα ὑπέφερες.

— Δύνασαι νὰ ἀμφιβάλλῃς; ἀπήντα
ἡ Ἰουλία, ποτέ, ὄχι ποτέ, κανεὶς δὲν θὰ
καταλάβῃ τὴν θέσιν σου ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

— Πρόσεξε, Ἰουλία. Ἄν ἡγάπας ἄλ-
λον ἠξέυρεις ὅτι θὰ ἤμην ἰκανὸς νὰ δια-
πράξω τὰ πάντα· νὰ σέ φονεύσω σέ, καὶ
νὰ φονευθῶ καὶ ἐγώ.

— Διατὶ τὰ λέγεις αὐτά, ἀγαπητέ
Ἰωάννη; Δὲν μὲ γνωρίζεις. Πήγαينه ἀφοῦ
εἶναι ἀνάγκη, καὶ ἐπίστρεψε τὸ ταχύτε-
ρον. Ἡ Ἰουλία σου θὰ ἠξέυρῃ νὰ σέ πε-
ριμένη. Ἀλλὰ σὺ πρόσεξε μήπως μὲ τὴν
θερμὴν σου κεφαλὴν σοῦ συμβεῖ κανέν
δυστύχημα· δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ ζήσω!...

Οἱ δύο νέοι διήλθον οὕτω ὄλην τὴν ἡ-
μέραν ὁμοῦ, ἀποδιώκοντες τὰς μερίμνας
τοῦ χωρισμοῦ, διὰ τῶν ὀνείρων τῆς μετὰ
τὴν ἐπάνοδον εὐτυχίας.

Τὸ ἔτος ὑπῆρξεν ἀτυχές. Ἡμέρα δώ-
δεκα ὥρων εἰς μικρὸν πνιγηρὸν ἐργοστά-
σιον, ὑπὸ τὴν ἐπαγρῦνισιν γραίας ψευ-
δευλαβοῦς· ἡ ἀναπόφευκτος δυστυχία μὲ
μισθὸν τεσσαράκοντα σολιδίων τὴν ἡμέ-
ραν· αἱ τὴν ἀγανάκτησιν κινεῖσαι περι-
ποιήσεις τοῦ υἱοῦ τῆς διευθυντρίας... τὰ
πάντα ἔπρεπε νὰ ὑπομείνῃ διὰ νὰ μὴ
ριφθῇ εἰς τὸν δρόμον. Ἀλλ' εἶχε τοὺς γλυ-
χεῖς λόγους τῆς μητρὸς τῆς καὶ τὰς ἐπι-
στολάς τοῦ Ἰωάννου, τὸν ὁποῖον ἡ ἀτμό-

σφαιρα τοῦ στρατῶνος δὲν ἠδυνήθη νὰ
ρυπάνῃ διὰ τῆς δυσώδους αὐτῆς πνοῆς.

Τέλος τὸ ἔτος παρήλθεν. Ὁ Ἰωάννης
ἐπανῆλθε καὶ ζωὴ γαληνιαίας εὐτυχίας
ἤρχισε διὰ τοὺς τρεῖς. Ἡ Ἰουλία δὲν εἰρ-
γάζετο πλέον εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ὁ Ἰωάν-
νης, ὅστις ἐκέρδιζεν ἀρκετὰ, ἀπήτησε παρ'
αὐτῆς νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον καὶ νὰ περι-
ποιηθῇ τὴν μητέρα τῆς. Διήλθον μῆνες
τινές, ἔτος εὐτυχίας.

Ὅλαι αἱ μικραὶ λεπτομέρειαι τῶν το-
σοῦτον εὐδαιμόνως παρελθόντων μνηῶν
ἀναγεννῶνται ἤδη εἰς τὴν μνήμην τῆς
Ἰουλίας. Ἦσαν τόσῳ εὐτυχεῖς καὶ τὰ
πάντα ἐθραύσθησαν τοσοῦτον ἀποτόμως.

Ἐφριξεν εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἐσπέ-
ρας ἐκείνης, ὅτε ἦλθον νὰ τῇ εἴπωσιν, ὅτι
ὁ σύζυγός τῆς εἶχεν ὀδηγηθῆ εἰς τὸν ἀ-
στυνομικὸν σταθμὸν· ὅτι ἐρίσας μετὰ τι-
νος ἐπιστάτου ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν φο-
νεύσῃ μὲ τὸ μαχαίριόν του.

— Ἰωάννη, Ἰωάννη, διατὶ τὸ ἔκαμες;
ψιθυρίζει ἡ Ἰουλία, πόσον θὰ ἤμεθα εὐ-
τυχεῖς ἄνευ τούτου!

Καὶ πάραυτα ἡ εἰκὼν τῆς ἐξαδέλφης τῆς
ὀρθοῦται ἐνώπιόν τῆς μὲ παιδίον εἰς τὰς
ἀγκάλας — τὸ παιδίον τοῦ ἐπιστάτου
αὐτοῦ, ἐνὸς κακούργου, ὅστις τὴν ἐγκατέ-
λιπεν ἀφοῦ τὴν ἠπάτησε — καὶ ἡ Ἰουλία
προσθέτει ἀμέσως·

— Ὅχι, ὄχι, συγχώρησόν με, διότι ἐ-
τόλμησα νὰ σοὶ εἴπω ἔστω καὶ μὲ τὸν
νοῦν μου τὴν ἐπίπληξιν αὐτὴν. Μόνη εἰς
τὸν κόσμον, χωρὶς γονεῖς δὲν ὄφειλες νὰ
τὴν ὑπερασπισθῆς;

Καὶ βλέπει τὴν αἴθουσαν τοῦ δικαστη-
ρίου· κοινὸν ἀδιάφορον, τὸ ὅποσον ἦλθε νὰ
ζητήσῃ ἐντυπώσεις καὶ θέματα πρὸς ἀ-
δολεσχίαν· τὴν ἐξαδέλφην τῆς ὠχράν, τρέ-
μουσαν εἰς γωνίαν τινα τοῦ θρανίου τῶν
μαρτύρων· τὸν σύζυγόν τῆς μεταξὺ δύο
χωροφυλάκων. Ἀπέναντι αὐτοῦ δικαστὰς
νυσταλέους, μελιχίους, ἡρέμους· εἰσαγγε-
λέα ὀξύχολον, μανιώδη, διότι δὲν ἐπέτυχε
παρὰ ἐξαετῆ εἰρκτὴν διὰ μίαν δεκαοκτα-
ετῆ παιδοκτόνον, ἥτις εἶχε δικασθῆ κατὰ
τὴν αὐτὴν συνεδρίασιν.

Ἡ ἡρέμος, σταθερὰ, ὀλίγον κεκμηκυῖα
φωνῆ τὸν σύζυγον τῆς ἀντηχεῖ ἀκόμη
εἰς τὰ ὠτά τῆς.

Τὶ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ περισσότερον; Ὅτι
ἦτο ὁ μόνος προστάτης τῆς ἐξαδέλφης
τοῦ; Ὅτι ἔπραξεν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πράξῃ;
Εἰς δικηγόρος θὰ ὠμίλει ἐπὶ μίαν ὥραν·
αὐτὸς ἠρέκεσθη νὰ διηγηθῆ τί ἦτον ὁ ἐπι-
στάτης αὐτός, τί εἶχεν ὑποφέρει ἡ ἐξα-
δέλφη του.

Ἄλλ' ὁ εἰσαγγελεὺς ἀπήγγειλε μακρὸν
λόγον. Ὁμίλησε περὶ τῆς ἀνηθικότητος
τῆς ἐργατικῆς τάξεως, ἐπέμεινεν ἐπὶ τῆς
ἀνάγκης τοῦ νὰ ἀντεπεξέλθῃ ὁ νόμος καὶ
νὰ ἐπιπέσῃ ἀμείλικτος κατὰ τῶν ταρα-
ξιῶν· ἐστηρίχθη πρὸ πάντων ἐπὶ τῆς ἀν-
τιστάσεως ἣν ἀντέταξεν ὁ Ἰωάννης κατὰ
τὴν στιγμὴν τῆς συλλήψεώς του καὶ ἰκέ-
τευσε τοὺς δικαστὰς νὰ τῇ ἐπιβάλλωσι
πενταετῆ εἰρκτὴν.

Ὁ Ἰωάννης κατεδικάσθη εἰς τριετῆ
φυλάκην.

Ἡ γραία μήτηρ δὲν ἀντέσχεν εἰς τὴν
θλίψιν ταύτην· τὴν ἔφερον εἰς τὸ κοιμη-
τήριον δέκα πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν κα-
ταδίκην του. Ὁ ὠραῖος νέος ἐξωρίσθη,
ἐνεδύθη φόρεμα ἀγενές καὶ ἀπεστάλη εἰς
τὴν κεντρικὴν φυλακὴν...

Ἡ σελήνη ἔδυσεν ἤδη. Μίαν στιγμὴν ἀ-
κόμη καὶ θὰ ἠφανίζετο ὅπισθεν τῶν α-
σῶν, ἀτινα ἐκάλυπτον τὴν κορυφὴν τῶν
λόφων. Ἡ νύξ σιωπηλῆ περιέβαλλε τὴν
φυλακὴν καὶ τὸ χωρίον. Ὁμίχλη παχεῖα,
ψυχρά, συνεπικνουτο ἐν τῇ κοιλάδι καὶ
ἐκάλυπτεν αὐτὴν διὰ σκέπης ἀποκρυ-
πτύσεως τὰς ὀρεῖας γραμμὰς τοῦ ἐπιβάλ-
λοντος οἰκοδομήματος.

Ἡ Ἰουλία δὲν ἠσθάνετο αὐτὴν διει-
σδύουσαν εἰς τὰ ἐνδύματα, τὰς σάρκας,
τὰ ὅσα τῆς· ἡ κόπωση τοῦ ταξειδίου, αἱ
συγκινήσεις τῆς ἡμέρας ὑπερίσχυσαν. Μὲ
τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ βραχίον-
ος ἀπεκοιμήθη, στηριζομένη πάντοτε ἐπὶ
τοῦ εἰς τὰς ψυχρὰς αὔρας τῆς νυκτὸς ἡ-
νεωγμένου παραθύρου.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Ε. ΠΟΛΙΤΑΚΗΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐ-
ποχὴν, ὑπολογισμένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104
φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν
Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα
πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν
«Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου
πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων Πωλοῦνται τὰ ἔσση βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν
τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυ-
μοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυ-
δρομικῶν τελῶν].

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρύμα, τραγι-
κὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελο-
ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου
Παύλου Καρέρ, μετὰ φρασὶς Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Ἱστορία τῆς Μουσικῆς», ἔργον στεφθὲν ὑπὸ
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, μετὰ φρασὶς Ἀθηνᾶς
Ν. Σερεμέτη. Ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου — μετὰ 150
εἰκόνων δραχ. 40 (10.50).

«Μία ἡμέρα ἐν Μεδέρα», μυθιστορία Παύλου
Μαντεγάτσα, δραχ. 4,50 (4,60).

«Οἱ Μελόνημοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστο-
ρία Ξαβιέ Μαρμει, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς
Ἀκαδημίας. Δρ. 1,50 [1,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σκηναὶ ἐν
Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκ-
δοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσ-
ετιθῆ ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφή τῶν
Γενιτσάρων». Τόμοι 2. Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle
Mendes. Δρ. 1,50 (1,70)

«Τὰ Ἐκατομύρια τοῦ κ. Ἰωραμίας», μυθιστο-
ρία Αἰμιλίου Ρισβούργ (τόμ. 2) Δρ. 7 (7,50)

«Ἄφρων Δεσπότης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης,
μετὰ φρασὶς Ἰ. Ἰσίδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως»,
μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώ-
δεις τόμους. Δρ. 4 [4 4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cook με-
τὰ φρασὶς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,20]

«Ἡ Γυναίκα, τὰ Χαρτίκα καὶ τὸ Κρασί», μυ-
θιστορία Paul de Cook, μετὰ φρασὶς Κλεάνθους Ν.
Τριανταφύλλου. Δρ. 1 [1,20]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία
Αἰμιλίου Ζολᾶ. Δρ. 3 [3,30]